Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 3 Σεπτεμβρίου 1938* | *Ἔτος 60ὸν.—Ἀριθ. 40*

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MAX BÉGOUEN — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Κι' ἐξακολούθησε μέσα στὴν ἴδια ἡσυχία :

— Μὲ ὅλη μου τὴν πεποίθηση καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου σᾶς διακηρύττω, ὅτι χωρὶς τὴ μελέτη ποὺ εἶχε κάνει ἐπάνω στὸ αἷμα ὁ καθηγητὴς Νταρλιὲ καὶ κατόπιν χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς δεσποινίδος Πετρένκο, ποὺ τελειοποίησε τὴ μηχανὴ τῶν βιογενῶν ἀκτίνων, αὐτὰ τὰ ζῶα δὲν θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ ξαναζωντανέψουν. Ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε.

Τὰ χειροκροτήματα ξέσπασαν πάλι ἀρμητικά, σωστὴ θύελλα, πιὸ ζωηρὰ ἀπὸ πρίν.

Ὁ Νταρλιὲ ἔκλαιγε μαζὶ καὶ γελοῦσε, τραύλιζε φράσεις δίχως συνοχὴ καὶ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τῆς Ναδίας μὲ κομμένη φωνή :

—Ἄ, τὸ καλό μου τὸ παιδί, τί καρδιά, τί μεγαλοψυχία ! Τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶμαι !

Ὡστόσο ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα εἶχαν ἁρπαχτεῖ ἀπὸ ἐνθουσιώδεις θαυμαστὲς καὶ εἶχον γίνει ἄφαντοι. Ὅσο γιὰ τὴ μαϊμοῦ, αὐτὴ γαντζωμένη πάντα στὸ κιονόκρανο ποὺ τῆς χρησίμευε γιὰ καταφύγιο μόρφαζε ἀπαίσια σὲ κάθε ἀστραπὴ τοῦ μαγνησίου, γιατὶ ἄπειρες μηχανὲς φωτογραφικὲς εἶχαν στηλωθεῖ κατὰ πάνω της, γιὰ ν' ἀποθανατίσουν τὸ πλάσμα αὐτὸ ποὺ ἡ ἀνάστασή του γεννοῦσε σ' ὅλους τὴν πιὸ τρελλὴ ἐλπίδα, τὴν ἐλπίδα νὰ νικήσουν τὸ θάνατο.

Ξεφεύγοντας ὅσο μποροῦσε τὶς ἐρωτήσεις ποὺ ἔπεφταν βροχὴ ἐπάνω του, ὁ Μουζὲν κατάφερε νὰ βγῇ ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πόρτα ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τῆς Ἰατρικῆς. Ὁ Νταρλιὲ καὶ ἡ Ναδία τὸν περίμεναν στὴν ἔξοδο. Πήδησαν σ' ἕνα ταξὶ κι' ἔφυγαν γρήγορα μήπως τοὺς ἀναγνώριζε κανεὶς καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε. Ὁ Νταρλιὲ ὡδήγησε τοὺς δύο νέους στὸ σπίτι του καὶ τὰ τρία αὐτὰ πλάσματα ποὺ τὰ ἔνωνε μιὰ κοινὴ χαρά, πέρασαν τὴ βραδυά τους ἥσυχα κι' εὐχάριστα σὰν μιὰ οἰκογένεια.

«—Σύμφωνοι λοιπόν ! εἶπε ὁ Ἀμερικανὸς ἁπλώνοντας τὸ χέρι του...

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας οἱ ἐφημερίδες μὲ πελώριους τίτλους βαλμένους στὴν πρώτη σελίδα ἐξυμνοῦσαν τὴ μεγαλοψυχία τοῦ Μουζὲν, τὴ σοφία τοῦ Νταρλιὲ καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς Ναδίας Πετρένκο. Μὰ ὁ Μουζὲν ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν διάβασε τὰ ἔξαλλα ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων.

«Αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι μὲ βάζουν νὰ λέω ἀνοησίες, εἶπε. Ἰσχυρίζονται ὅτι νίκησα τὸ θάνατο. Κι' ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς ἐγὼ τὰ εἶπα ἀρκετὰ καθαρά. Εἶπα ὅτι ὁ θάνατος ποὺ προέρχεται ἀπὸ ψύξη σὲ πολλὲς περιπτώσεις δὲν εἶναι παρὰ φαινομενικὸς καὶ πὼς ἕνα τέτοιον φαινομενικὰ μόνον πεθαμμένον, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Ἂν πιστέψῃ ὅμως κανεὶς αὐτὰ ποὺ γράφουν οἱ ἐφημερίδες θὰ νόμιζε ὅτι πραγματικὰ ἀνασταίνω τοὺς νεκροὺς ὅλους».

Ὁ Νταρλιὲ χαμογελοῦσε.

— Τί σὲ νοιάζει. Ἄφησέ τους νὰ λένε καὶ τράβα ἐσὺ τὸ δρόμο σου.

— Πῶς ; Θ' ἀφήσω νὰ διαδίδονται τέτοιες ἀνακρίβειες, διαμαρτυρήθηκε ὁ Μουζὲν ἀγανακτισμένος. Γιὰ φαντασθῆτε τί ἐλπίδες μποροῦν νὰ δημιουργήσουν στοὺς ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους ὅλα αὐτὰ τὰ ἄρθρα ποὺ βάζουν οἱ ἐφημερίδες. Ἡ φαντασία τοῦ κοινοῦ ξεπερνάει πάντα τὴν πραγματικότητα. Ὅταν δῇ πὼς ἔγινε ἕνα βῆμα πρὸς ἐκεῖνο ποὺ νόμιζε ὡς τὴ στιγμὴ ἀπραγματοποίητο, τὰ φαντάζεται ὅλα δυνατά.

Ὁ Νταρλιὲ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς ἀνόητους. Γύρισε πίσω στὸ ἐργαστήριό σου καὶ ἐξακολούθησε τὶς μελέτες σου. Λυπᾶμαι ποὺ δὲν εἶμαι πιὰ νέος γιὰ νὰ ἐργασθῶ κι' ἐγὼ μαζὶ σου καὶ νὰ σὲ βοηθήσω.

— Μοῦ εἶσθε ἀπαραίτητος σὰν σύμβουλος καὶ σὰν καθοδηγητής. Πᾶμε μαζὶ στὸ ἐργαστήριο. Νὰ ἰδῆτε τί καλὴ δουλειὰ θὰ κάνουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὁ εὐεργετικὸς παρείσακτος

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Μουζὲν βρισκόταν πάλι ἐγκαταστημένος στὸ ἐργαστήριό του, ἀλλὰ εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδο σὲ ὅλους τοὺς ἐνοχλητικούς. Ἔφαχνε τώρα νὰ βρῇ τὴ λύση ἀπὸ κάποιο νέο πρόβλημα. Ἡ Ἐπιστήμη δὲν μένει στάσιμη ποτέ της. Τραβάει πάντα μπροστὰ γιὰ νὰ κατακτήσῃ

δσο περισσότερο ἔδαφος μπορεῖ ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ μυστηρίου. Τὶς πρῶτες ἡμέρες γινόταν σωστὴ πολιορκία ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ ἐργαστήριο τοῦ Μουζέν, μὰ ἡ ἄκαμπτη ἐπιμονή του, νὰ μὴ θέλει νὰ δεχθῇ κανέναν ἀπολύτως, ἔκαναν τὸν κόσμο νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασὴ καὶ σιγά-σιγὰ ν' ἀποτραβηχθῇ. Οὔτε οἱ δημοσιογράφοι κατάφεραν περισσότερα πράγματα. Ὁ Μουζὲν ἔστειλε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες ἕνα σύντομο γράμμα ποὺ καθόριζε τὰ ὅρια τῆς ἀνακάλυψής του καὶ ἐξηγοῦσε πὼς δὲν ἀνάσταινε τοὺς πεθαμμένους, ἀλλὰ ἁπλῶς ξυπνοῦσε τοὺς ὀργανισμοὺς ποὺ οἱ ζωϊκὲς λειτουργίες τους εἶχαν σταματήσει, παγωμένες ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἡ δήλωση αὐτὴ ἔφερε κάποια ἀπογοήτευση στὸ κοινὸ ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε φαντασθεῖ, πὼς εἶχε νικηθεῖ τελειωτικὰ ὁ θάνατος.

—Αὐτὸ ἦταν ὅλο; ἔλεγαν. Ὥστε τότε δὲν κάνει δὰ καὶ τίποτε σπουδαῖο ὁ Μουζέν.

Ὁ νεαρὸς σοφὸς ὅμως ποὺ δὲν εἶχε παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ κοινοῦ δὲν πειραζόταν οὔτε τώρα μὲ τὴν ἀπογοήτευσή του. Αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ὅσοι τὸν καταλάβαιναν ἤξεραν τί σημασία καὶ τί πρακτικὴ χρησιμότητα εἶχε ἡ ἀνακάλυψή του. Οἱ κρίσεις καὶ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου τὸν ἄφηναν ἀδιάφορο.

Δέκα μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀξιομνημόνευτη ἐκείνη συνεδρίαση τῆς Ἀκαδημίας, καθὼς ἔφθανε ὁ Μουζὲν στὸ ἐργαστήριό του εἶδε ἕνα κύριο ποὺ βημάτιζε ἐπάνω-κάτω μπρὸς στὴν κλειστὴ πόρτα. Ὁ Μουζὲν τὸν κοίταξε μὲ δυσπιστία. Φαινόταν ξένος καὶ μάλιστα Ἄγγλος ἢ Ἀμερικανός. Πολὺ ὑψηλός, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, εἶχε ἕνα πρόσωπο ποὺ ἔδειχνε μαζὶ παιδικὴ ἀθωότητα κι' ἀφέλεια καὶ μεγάλη ἐνεργητικότητα. Στὰ σταχτογάλαζα μάτια του καθρεφτίζονταν ἡ εἰλικρίνεια καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν κάποιος ἐλαφρὸς ρωμαντισμός. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Μουζὲν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε μὲ ξενικὴ προφορά.

— Νὰ σᾶς παρουσιασθῶ: Μπάζιλ Τώκετ. Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ στὸν κ. Μουζέν, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Μάλιστα, ἔκανε ὁ Μουζὲν πολὺ ψυχρά.

—Ὄου, εἶμαι ἐνθουσιασμένος ποὺ κάνω τὴ γνωριμία σας. Ἔφθασα χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἰδῶ σᾶς. Μάθαμε στὴν Ἀμερικὴ τὰ θαυμαστὰ πειράματά σας, τὰ διάβασα μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Καὶ τότε πῆρα εὐθὺς τὸ βαπόρι καὶ ἦρθα γιατὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήσω.

Παρ' ὅλο ποὺ ὁ Ἀμερικανὸς χαμογελοῦσε τόσο ἀνοικτόκαρδα καὶ ποὺ ἔδειχνε φανερὰ τὴν εὐχαρίστησή του, ὁ Μουζὲν ἔμενε ψυχρὸς σὰν μάρμαρο. Δὲν ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ ἔμενε ὀρθὸς μέσα στὴν αὐλὴ ἀκούγοντας μὲ ἀνυπομονησία τὸν θαυμαστή του.

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε, εἶπε στὸ τέλος, μὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς δεχθῶ σήμερα τὸ πρωΐ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐχαιρέτισε καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ὁ Ἀμερικανὸς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου τὴν ἠρεμία του τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μουζέν, ἐγὼ ἦρθα ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ μιλήσω σὲ σᾶς. Περιμένω ἐδῶ πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα. Θὰ ἦμουν ἄξιος νὰ περιμένω καὶ ἡμέρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ κουρασθῶ. Μοῦ εἶπαν πὼς λείπετε. Τὸ ξέρω πὼς αὐτὸ ἔχετε δώσει διαταγὴ νὰ τὸ λένε σ' ὅλους γιὰ νὰ διώχνουν τοὺς ἐνοχλητικούς. Κάνατε πολὺ καλά, σᾶς καταλαβαίνω.

— Μὰ τότε, φώναξε ὁ Μουζὲν ἀνυπόμονα, ἀφοῦ καταλαβαίνετε πὼς δὲν μ' ἀρέσει νὰ μ' ἐνοχλοῦν, τί γυρεύετε ἐσεῖς ἐδῶ;

Ὁ Ἀμερικανὸς κράτησε ὅλη του τὴν ἀπάθεια.

—Ὤ, ἐγώ, εἶπε, δὲν ἔρχομαι νὰ σᾶς ἰδῶ ἀπὸ περιέργεια, ἀλλὰ θέλω νὰ σᾶς μιλήσω στὸ ἐργαστήριό σας καὶ ὄχι στὴν αὐλή. Εἶμαι πολὺ πλούσιος κι' ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ θὰ ἤθελα, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ κάνω κάτι γιὰ σᾶς.

Ὁ Μουζὲν ἀπάντησε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προσφορά σας, ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζεται. Ἡ ἐπιστήμη μου μοῦ ἀρκεῖ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τώκετ ἔγινε κατακόκκινο.

—Ὤ, εἶπε, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ μὲ παρεξηγήσατε. Ἐγὼ δὲν σᾶς πρότεινα νὰ σᾶς προσφέρω χρήματα. Ἤθελα μόνον νὰ πῶ ὅτι χάρις στὰ χρήματά μου μπορῶ νὰ ταξιδεύω καὶ νὰ ἀσχολοῦμαι στὰ πράγματα ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν. Καὶ πάλι σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἀλλὰ δὲν ξέρω τόσο καλὰ τὴ γλῶσσα σας καὶ δὲν ἐκφράζομαι ἴσως ὅπως πρέπει.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Τώκετ ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν Μουζέν. Τὸ πρόσωπό του εἶχε τέτοια ἀπελπισμένη ἔκφραση, ὥστε ὁ Μουζὲν δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ ψυχρὸ καὶ ἐχθρικό του ὕφος.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΙΑ ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ

— Ἤτανε καλά, κουμπάρε, νὰ μὴν ἔρθῃς τώρα ποῦρθες, κάθησε νὰ φᾶς μιὰ καὶ μᾶς βρῆκες στὸ τραπέζι.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, σὲ τόνο περιφρονητικό, ἐδέχτηκε στενοχωρημένος ἕνας καλὸς νοικοκύρης, τὸν ἀδιάντροπο κουμπάρο του, ποὺ τὸν εἶχε βαρεθεῖ, γιατὶ τὸ εἶχε πάρει σκοπὸ γαϊτάνι νὰ πηγαίνῃ ἀκάλεστος, δυὸ τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα σπίτι του, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Τοῦ ξεταίπωτου δὲν τοῦ κακοφάνηκε καθόλου· ἐστραγγυλοκάθησε καὶ ρίχτηκε λαίμαργα στὸ φαΐ.

Ὁ νοικοκύρης, σὰν τὸν εἶδε πὼς ἔφαγε ὅσες μεγάλες φέτες ψωμιοῦ εἶχε μπροστά του, ἀγανάχτησε καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ κόβει πολὺ μικρές.

Ἡ γυναῖκα του, ποὺ πρόσεξε τί ἔκανε, συμπλήρωσε εἰρωνικά:

— Κόψε, καϊμένε, μεγαλύτερες, μ' αὐτὲς δὲν χορταίνει ὁ κουμπάρος.

Ἀκούοντάς την, ὁ ἀνεπιθύμητος μουσαφίρης, τῆς εἶπε μὲ μπουκωμένο στόμα.

— Ἄφησε, κουμπαρίτσα μου, τὸν κουμπάρο νὰ κάνῃ τὸ κέφι του, γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μ' εὐκολύνει πολύ, τὶς μικρὲς φέτες ποὺ μοῦ κόβει, ἐγὼ τὶς τρῶω γιὰ μεγάλες μπουκιές.

Ὅταν ἀπόφαγε, τοὺς ἀποχαιρέτησε γελαστὸς μὲ τὸ «καλὲς ἀντάμωσες μεθαύριο».

Σὰν ἔμειναν μόνοι, εἶπε ὁ ἄντρας στὴ γυναῖκα του.

— Αὐτὸς ὁ χοντράνθρωπος μᾶς ἔγινε κολλητσίδα καὶ πρέπει μιὰ γιὰ πάντα νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε μὲ ἄσχημο τρόπο, ἀφοῦ κάνει πὼς δὲν καταλαβαίνει τὶς λεπτὲς προσβολές μας. Ἀπὸ αὔριο στὴν τραπεζαρία δὲν θὰ ἔχῃς τρίτο κάθισμα καὶ τὰ ἄλλα, εἶναι δική μου δουλειά, τί θὰ τοῦ κάνω σὰν ξανάρθῃ.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ποὺ τοὺς ξαναπῆγε καὶ τοὺς βρῆκε πάλι πάνω στὸ φαγητό, τοὺς ἐχαιρέτησε μὲ τὸ «καλῶς τὰ χαιρόσαστε» καὶ κοίταξε νὰ βρῇ κάθισμα. Οἱ νοικοκυραῖοι ἔκαναν πὼς δὲν τὸν ἄκουσαν κι' ἔτρωγαν ἥσυχα.

Ἐκεῖνος ἀφοῦ ἐστάθη λίγα λεπτὰ ὄρθιος τοὺς ξαναεῖπε:

— Κουμπάροι, τρῶτε ὅπως βλέπω.

—Ὅπως βλέπεις, τρῶμε, τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ νοικοκύρης καὶ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός, θὰ τρῶμε χωρὶς μουσαφίρηδες σὰν κι' ἐσένα, γιατὶ θἄχουμε τὴν ξώπορτά μας κλειστή.

Ἔτσι πῆρε τὴν ἀποχειλωμένη του καὶ δὲν τοὺς ξαναφορτώθηκε.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΣΚΑΒΑΝ μιὰ μέρα κάπου, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ θεμελιώσουν βέβαια σπίτι, καὶ βρῆκαν ἔν' ἀρχαῖο μαρμάρινο λεοντάρι, λίγο μικρότερο ἀπ' τὸ φυσικό. Δὲν τὸ εἶδα, ἀλλὰ στὴν ἐφημερίδα ποὺ εἶχε τὴν εἴδηση, διάβασα πὼς τὸ ἔργο εἶναι ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς καὶ καλῆς τέχνης. Ὥς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μετὰ τὴν κλασσικὴ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ βυζαντινή, ὑπῆρχαν ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα ἄξιοι τεχνίτες. Ἐξάλλου, ἦταν παλιὰ συνήθεια νὰ βάζουν ἐπάνω στοὺς τάφους τῶν ἀλκίμων νέων, γιὰ σύμβολο, ἕνα νέο λεοντάρι. Κάποιο τάφο λοιπὸν θὰ ἐστόλιζε κι' αὐτὸ τὸ καλλότεχνο ποὺ βρῆκαν προχθές, καθὼς ἔσκαβαν γι' ἄλλο σκοπό. Ἔτσι, κατὰ τύχη. Σὲ λίγο θὰ τὸ ἰδοῦμε βέβαια στὸ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο. Θὰ τοποθετηθῇ κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους θησαυροὺς ποὺ ξέθαψε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ γῆ κατὰ καιροὺς ἡ σκαπάνη, ὄχι μόνο τοῦ ἀρχαιολόγου, παρὰ καὶ τοῦ οἰκοδόμου καὶ τοῦ γεωργοῦ. Γιατί, ξέρετε, ὄχι μόνο μέσα στὶς παλιὲς πόλεις, σὰν τὴν Ἀθήνα, τὴ Σπάρτη καὶ καθεξῆς, βρίσκουν «ἀρχαῖα», ἀλλὰ καὶ στὴν ὑπαιθρο. Ὁ γεωργός, σκάβοντας τ' ἀμπέλι του, μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ βρῇ ἕνα ἄγαλμα. Ἁπλούστατα γιατὶ τὸν παλιὸ καιρὸ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ μιὰ πόλη ποὺ καταχώσθηκε.

Τὰ περισσότερα λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ καλλιτεχνήματα, τἀριστουργήματα, μαρμάρινα, πέτρινα, χάλκινα, χρυσά, ἦταν, ὁλάκερους αἰῶνες, θαμμένα στὴ γῆ. Ἄλλα τ' ἀνέσυραν ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, ὅπως τὸν ἔφηβο τῶν Ἀντικυθήρων. Κι' ἐλάχιστα τὰ μάζεψαν ἀπὸ συντρίμμια ἀρχαίων κτιρίων, ὅπου ἔτυχε νὰ βρίσκουνται ἀκόμα, ἕτοιμα κι' αὐτὰ νὰ θαφτοῦν. Τέτοια βλέπουμε π. χ. στὸ Μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης. Ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα τοπικὰ μουσεῖα — στὴν Ὀλυμπία καὶ λίγο παντοῦ — ὅπου ὑπάρχουν ὅλων τῶν εἰδῶν θησαυροί, ἀμέτρητοι, ἀμύθητοι, ἀνεκτίμητοι. Ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν πλουτισθεῖ κι' ὅλα τἀρχαιολογικὰ Μουσεῖα τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ἄλλα μᾶς τὰ ἔκλεψαν ἢ μᾶς τἄρπαξαν — ὅπως τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου καὶ τὰ μάρμαρα τοῦ Ἐλγίνου ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα — ἄλλα τὰ πῆραν, κατὰ συμφωνία, ξένοι ἀρχαιολόγοι ποὺ ἔκαμαν ἀνασκαφὲς — ὁ Σχλῆμαν π.χ. — ἄλλα τὰ «ἀπεμπόλησαν» οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες ποὺ τὰ βρῆκαν, ἢ τὰ ἔβγαλαν ἔξω κρυφὰ οἱ φριχτοὶ ἀρχαιοκάπηλοι. Γιατὶ κι' ὡς χτὲς ἀκόμα, ἂν κι' οἱ νόμοι εἶναι αὐστηροὶ κι' ἡ ἐπαγρύπνηση μεγάλη, ἀρκετοὶ θαμμένοι θησαυροί, μόλις ξανάβλεπαν τὸ ἑλληνικὸ φῶς, ἔφευγαν μὲ πλαστὰ . . . διαβατήριο γιὰ τὰ ξένα. Ἀλλὰ ἡ κλασσικὴ αὐτὴ γῆ εἶναι ἀνεξάντλητη. Ἔβγαλε, βγάζει, βγάζει ὁλόενα, καὶ ποιὸς ξέρει πόσους θησαυροὺς, πόσα καλλιτεχνήματα κι' ἀριστουργήματα κρύβει ἀκόμα στὰ σπλάχνα της!

Πολλοὶ λένε πὼς ἐκάμαμε μεγάλο λάθος ποὺ ἀφήσαμε — δηλαδὴ ποὺ ἄφησε τὸ Κράτος — νὰ χτισθοῦν σπίτια σὲ «ἀρχαιολογικοὺς τόπους», χωρὶς νὰ γίνουν πρῶτα συστηματικὲς ἀνασκαφές, ὅπως π. χ. στὴν περιοχὴ τῆς Ἀκρόπολης, Ἀναφιώτικα καὶ καθεξῆς. Κι' ἐγὼ νομίζω πὼς συστηματικὲς ἀνασκαφὲς σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους μποροῦσε νὰ φέρουν στὸ φῶς πολλὰ καὶ μεγάλα. Ἀλλὰ μόνο σ' αὐτούς; Ὅλη ἡ Ἀθήνα, ὅλη ἡ Ἀττικὴ κι' ὅλη ἡ Ἑλλάδα, στερεὲς καὶ νησιά, εἶναι «ἀρχαιολογικὸς τόπος». Καὶ ποῦ θέλετε καὶ δὲν βρέθηκαν ὡς τώρα σπουδαῖες ἀρχαιότητες; καὶ ποῦ θέλετε καὶ δὲν θὰ ὑπάρχουν ἀκόμα; Ἀλλὰ ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ χτίσουμε σπίτια, νὰ μὴν κάμουμε πόλεις, νὰ στεγασθοῦμε γιὰ νὰ ζήσουμε σὰν ἄνθρωποι, παρὰ νὰ καθόμαστε στὸ ὕπαιθρο, σὲ καλύβες ἢ σὲ τρῶγλες, ὥς νὰ ἐξερευνηθῇ ἀρχαιολογικὰ τὸ ἔδαφος τῆς κληρονομίας μας; Θὰ ἦταν ἀδύνατο· θὰ ἦταν ἀκόμα καὶ τρέλλα. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ ξεθαφτοῦν ὅλα ὅσα μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμα θαμμένα στὰ σπλάχνα τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Ἔ, δὲν πειράζει. Ὅσα ξεθάφτηκαν ὡς τώρα, ὅσα ξεθάβουνται ὁλόενα κατὰ τύχη ἢ μὲ τὶς περιορισμένες συστηματικὲς ἀνασκαφὲς ποὺ μποροῦν νὰ γίνουνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἶναι τόσο πολλά, ὥστε δὲν πρέπει νὰ τὸ θεωροῦμε δυστύχημα ποὺ δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὰ ἔχουμε ὅλα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΚΑ'

«Ναί, ἔλεγε μέσα τοῦ ὁ Κωστάκης, θὰ σκεπασθῶ, μὲ ὅτι ἔχω καὶ δὲν ἔχω. Στὴν κάμαρά μου ἔχω δυὸ-τρεῖς κουβέρτες. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω. Στὸ ντιβάνι ὅμως τοῦ σαλονιοῦ ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ πουπουλένια μαξιλάρια. Δὲν τὰ ἔχω, μὰ μπορῶ νὰ τὰ πάρω. Κι' ὅ,τι ἄλλο βρῶ. . .».

Ἔτσι ἔκαμε. Καὶ σὲ λίγο τὸ κρεββάτι του εἶχε γίνει βουνό, ἀπὸ τὰ πουπουλένια μαξιλάρια ποὺ εἶχε σωριάσει πάνω ἀπ' τὶς κουβέρτες του. Κάτω ἀπ' τὸ βουνὸ αὐτὸ χώθηκε ὁ ἴδιος. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ἀκούσει πὼς οἱ γάτες ζεσταίνουν πολύ, φώναξε κοντά του τὴν Ψιψίνα, τὴ μαύρη του γατίτσα, καὶ τῆς εἶπε:

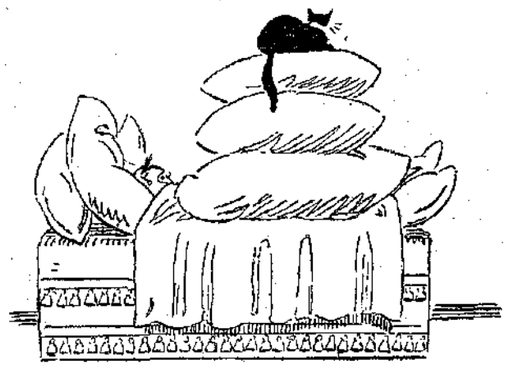

— Ψιψίνα, σὲ παρακαλῶ πολύ, πῆδησε καὶ ξαπλώσου νὰ κοιμηθῇς στὸ ἀπάνω-ἀπάνω μαξιλάρι.

Συγχρόνως τὴν ἔπιασε καὶ τὴν ἔσπρωξε πρὸς τἀπάνω, δείχνοντάς της πὼς ἤθελε νὰ σκαρφαλώσῃ. Ἡ Ψιψίνα κατάλαβε. Κι' ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε παρὰ νὰ κοιμηθῇ σ' ἕνα παχὺ πουπουλένιο μαξιλάρι. Σκαρφάλωσε λοιπὸν καὶ ξαπλώθηκε σὰ . . . στὸ σπίτι της. Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἄρχισε νὰ γουργουρίζῃ καὶ σὲ λίγο κοιμόταν βαθιά.

Τὸ περίεργο εἶναι ποὺ τὸ ἴδιο ἔκανε, ἀπὸ κάτω, κι' ὁ Κωστάκης. Τὸ δόντι, ποὺ τοῦ πέρασε μὲ τὴ ζέστη τῆς σόμπας, δὲν τὸν ξανάρχισε. Καὶ νιστάγμένος καθὼς ἦταν ἀποκοιμήθηκε ἐκεῖ στὰ ζεστά. Εἶδε μάλιστα κι' ὄνειρο. Στὴν ἀρχὴ εὐχάριστο, κατόπι. . . Ἀλλὰ τὸ ὄνειρο τοῦ Κωστάκη καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχε, θὰ σᾶς τὸ πῶ μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΞΑΔΕΡΦΗ

— Καλά, καὶ θἄναι ὁλημέρα κι' ὁλη-νύχτα μαζί μας ; Δὲ θὰ φεύγῃ ποτέ, καὶ θὰ τὴν ἀγαπᾶς σὰν καὶ μένα, καὶ θὰ τὴ σταυρώνῃς τὴ νύχτα στὸ κρεββάτι της, σὰν καὶ μένα καὶ... θὰ τῆς λὲς. . . τραγούδια. . . ὅπως σὲ μένα ; Χί, χι, χί. . . τέλειωσε σὲ κλάμματα τὰ λόγια της, ἡ Λιλίκκα.

Κι' ἡ Μαμμά, ἀφοῦ τὴ φίλησε καὶ τῆς σκούπισε ἥσυχα-ἥσυχα, τὰ δακρυσμένα της ματάκια, ἄρχισε νὰ τῆς λέει :

—"Ε, ὄχι πιὰ κι' ἐντελῶς-ἐντελῶς σὰν καὶ σένα. Βλέπεις ἐσύ σαι τὸ μονάκριβο παιδάκι μου. Μὰ γιὰ σκέψου . . . Εἶσαι πιὰ μεγάλη, ἐφτὰ χρονῶ κοπέλλα ... Μπορεῖς, πολλὰ-πολλὰ πράγματα νὰ καταλάβῃς. . . "Ε, μ' ἀκοῦς ; Γιὰ σήκωσε τὸ μουτράκι σου, τί τὄχεις μὲς στὰ φουστάνια μου, καὶ δὲν τὸ βλέπω. "Α, μπράβο, ἔτσι, καὶ τώρα χαμογέλασε, Νή, ἔλα γέλασε, σοῦ λέω. . .Νὰ το, ἀμ' ἔτσι ντέ, ποὺ κλαῖς ἀπ' τὸ πρωί, κακό, ζηλιάρικο κορίτσι.

— Κι' αὐτή, τὴν Ἐλένη, ἔτσι τὴν εἶπες ; Θὰ τῆς λὲς κι' αὐτηνῆς νὰ σοῦ γελάσῃ ; ὅπως σὲ μένα ;

Σὰν καὶ μένα, ὅπως ἐμένα, ἡ ἐπωδὸς κάθε φράσης τῆς Λιλίκας. . .

—"Αν εἶν' ἀνάγκη, γιατὶ ὄχι ; . . Γιὰ σκέψου, τὸ καϊμένο. εἶναι μόλις ἐννια χρονῶ δυὸ χρόνια μεγαλύτερό σου καὶ δὲν ἔχει οὔτε μπαμπά, οὔτε μαμμά, πᾶνε, φύγανε σὲ ταξίδι, μακρυὰ στὴν Ἀμερική.

— Καὶ γιατὶ δὲν τὴν πήρανε μαζί τους τὴν κόρη τους. νὰ ἡσυχάσουμε ;

—Ἀμ' στάσου ντέ, νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ πρῶτα, ἀκόμα δὲν ἤρθε ! Νά, τώρα πάει ὁ Μπαμπᾶς νὰ τὴ φέρῃ. . . Μπορούσανε νὰ τὴν πάρουνε σ' ἕνα τόσο μακρυνὸ ταξίδι ;

— Τί; θὰ κρύωνε καὶ θὰ πέθαινε;

—"Ελα τώρα, μὴ λὲς ἀνοησίες. Τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ τέτοια πράγματα ;

— Πῶς δὲν ξέρω ; πεθαίνουν καὶ τοὺς βάζουν στὰ χώματα. . .Ἀλήθεια, Μαμμά. δὲ θἄταν καλλίτερα νὰ πέθαινε αὐτὴ ἡ Ἐλένη, παρὰ νἄρθῃ ἐδῶ νὰ μᾶς φορτωθῇ.

— Μπά, Θεὸς φυλάξοι ! Τί λόγια λὲς ! Πὲς ἥμαρτον, Παναγίτσα μου... Ὁρίστε, ποιὸς στὰ μαθαίνει αὐτὰ τὰ πράμματα ; "Α, νὰ τὸ ξέρεις, ἂν σὲ ξανακούσω νὰ δὲ θὰ σ' ἀγαπάω.

—"Οχι μανούλα μου, νὰ μ' ἀγαπᾷς. Θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς. . .

Καὶ δός του πάλι κλάμματα ἡ Λιλίκα. Τάχε πάντα στὴν τσέπη της.

Ἔτσι τῆς ἔλεγε ὁ Μπαμπᾶς της. Μὲ τὸ παραμικρὸ ἄνοιγαν οἱ βρυσοῦλες τῶν ματιῶν της καὶ φρρστ τρέχουνε ποτάμι τὰ δάκρυα. Τόσ' ποὺ καμμιὰ φορὰ στάζανε καὶ στὸ πάτωμα. Τσάκ! Τσάκ ! Νἀκά κάτι στάλες, τόσο μεγάλες. "Ας εἶναι. Σήμερα ἡ λύπη της εἶναι πολὺ βαρειά. Ἀπ' τὸ πρωὶ τὴν προετοιμάζει ἡ Μαμμά της γιὰ τὴ μουσαφίρισσα ποὺ θὰ τῆς ἔρθῃ. . . Ὀρφάνεψε ἡ καϊμένη ἡ Λενίτσα τόσο μικρή, κι' ὁ θεῖος της, ὁ πατέρας τῆς Λιλίκας ἀποφάσισε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του. Μποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὸ παιδί τ' ἀδερφοῦ του στοὺς πέντε δρόμους ; Μὰ ἔλα, ποὺ ἡ Λιλίκα, τὸ παιρνε βαρειὰ τὸ πράμμα, πρὶν τὴ δῇ ἀκόμα, τῆς εὐχόταν τὸ θάνατό της. . .

— Κύριε ἐλέησον, βάλε τὸ χέρι σου Παναγιά μου, σιγομουρμούριζε ἡ κερὰ-Ρήνη ἡ νταντά της, ποὺ εἶχε ἀναστήσει τὸ παιδὶ καὶ τὸ λάτρευε...

* * *

—"Αλλη κούκλα δὲν ἔχεις ; . .

—"Ἔχω, μὰ μοῦ τὴν κρύβει ἡ Μαμμά, νὰ μὴ τὴ χαλάσω. . . Κι' ὕστερα καὶ νὰ μοῦ τὴ δώσῃ, ἐσὺ δὲν ἔχεις μερτικό, μ' αὐτὴ θὰ παίζῃς, τὴν παλιά. . .

— Δὲ μὲ νοιάζει, ἐγὼ καὶ μ' ἕνα μαξιλάρι μπορῶ νὰ παίζω.

— Μ' ἕνα μαξιλάρι! ξαφνιάστηκε ἡ Λιλίκα.

— Ναί, ναί, τῆς ἐξήγησε ἡ Ἐλένη. Παίρνω ἕνα στενόμακρο μαξιλαράκι τοῦ καναπέ, τὸ σκεπάζω μ' ἕνα μεγάλο πανὶ καὶ τὸ κάνω μωρό μου. Τοῦ λέω τραγούδια, τὸ νανουρίζω, τὸ κοιμίζω, τοῦ δίνω νὰ φάει, ὅλα . . .

— Μπά, ξέρεις κι' ἐσὺ τραγούδια; Σοῦλεγε ἡ Μαμμά σου ;

—Ἀμέ. "Οταν ἤτανε καλά, πρὶν ἀπὸ χρόνια. Μὰ τώρα τελευταία, ἀδιάκοπα στὸ κρεββάτι, δὲν μποροῦσε. Κι' ὕστερα μεγάλωσα κι' ἐγώ. Ἀντὶς νὰ μοῦ λέει αὐτή, τῆς τραγούδαγα ἐγώ, κι' ἡ. . . "Οχι! Καλύτερα νὰ μὴ μιλᾶμε γι' αὐτό, εἶσαι μικρή, δὲν καταλαβαίνεις.

Σήκωσε τὰ φρύδια της ἡ Λιλίκα, ἔκανε μιὰ γκριμάτσα μὲ τὰ χείλια, καὶ μουρμούρισε :

—"Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω ; "Ολα τὰ καταλαβαίνω. Μὰ ἔτσι εἶναι πάντα οἱ μεγάλοι, δὲν ξέρουνε πόσα πολλὰ πράμματα, καταλαβαίνουμε ἐμεῖς τὰ παιδιά, κι' ἂς μὴν τὸ δείχνουμε. Ἀλλὰ ὄχι. Δὲν σοῦ λέω ἄλλα. Τώρα θὰ παίξουμε!

Εἴχανε περάσει τρεῖς μέρες ἀπὸ τότες ποὺ ἡ Ἐλένη ἀποτελοῦσε πιὰ μέλος τῆς οἰκογένειας Βεργῆ, κι' ἡ Λιλίκα φαινομενικὰ τουλάχιστον εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή της. Δὲν ἔκλαιγε, δὲν ἔλεγε διαμαρτυρίες, κι' ὅταν καμμιὰ φορά, πέταγε καμμιὰ πιὸ ζωηρὴ φράση. τὴ διόρθωνε ἀμέσως.

— Καλέ, ἔτσι στὸ λέω, στ' ἀστεῖα.

Ὁ Μπαμπᾶς φαινόνταν ἐνθουσιασμένος.

— Βλέπεις, καϊμένη Φρόσω, ἔλεγε στὴ γυναῖκα του, πόσο εἶσαι ὑπερβολική ; Νά, ποὺ δὲν τὸ πῆρε βαρειὰ ἡ Λιλίκα. "Ισα-ἴσα ποὺ θὰ τὴν ἔχει συντροφιά. μπορεῖ ποτὲ νἄχῃ κακὴ ψυχὴ ἕνα τόσο μικρὸ παιδάκι;

Φαίνεται ὅμως πῶς μποροῦσε καὶ νά, γιατί :

—Ἐλένη, γιὰ ἔλα ἐδῶ στὸν καθρέφτη .. ἐδῶ, ἐδῶ στάσου κοντά μου.

"Ηταν μία ἡ μεσημέρι. Μόλις εἶχαν γυρίσει τὰ δυὸ κοριτσάκια ἀπ' τὸ σχολεῖο. Ἡ Λιλίκα ξαναμένη, ζωηρή, μὲ μιὰ σπίθα περηφάνειας στὰ μάτια κόντεψε μὲ κάποια ἀλαζονία τὸν καθρέφτη.

—Ἐλένη, σοῦ λέω! φώναξε ξανά, προστακτικά, μὲ τὸ ὕφος τῆς ὑπεροχῆς ποὺ συνήθιζε πάντα νὰ παίρνῃ, σὰν μιλοῦσε τὴν ξαδέρφη της.

— Νάμαι, τί θέλεις ;

—Ἐδῶ κοντά μου. . . "Α, μπράβο ἔτσι. Κοντά, κοντά. Τί ὄμορφη ποὺ εἶμαι ἐγώ ; ἔ ; Γιά. . . Βλέπεις ; ἔχω ὡραῖα μαλλιὰ ξανθὰ καὶ κατσαρά, καὶ γαλανὰ μάτια. Σήμερα ἡ Μαριδούλα μοῦπε : «Κάνε τὸ ἄγγελάκι Λιλίκα», κι' ἐγώ, λίγωσα τὰ μάτια μου, νὰ ἔτσι... Κι' ἡ Μαριγούλα μοῦπε: «τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι ὄμορφη, Λιλίκα ;» Ἐνῶ ἐσύ. . . κοντὰ πὼς εἶσαι σύ ;

— Τί γιὰ νὰ μὲ κοροϊδέψῃς μὲ φώναξες κοντά σου ;

—"Οχι καλέ. Γιὰ νὰ σὲ καμαρώσω. Χα, χα. χα ! Γιά. . . κοντά-κοντά ! λοιπόν ! Πώ, πώ, σὰν σκοῦπες εἶναι τὰ μαλλιά σου, μαῦρα, λιγδωμένα, πάντα ! Κι' ἔχεις καὶ κάτι μάτια, μικρούτσικα σὰν ποντικάκι. Ἐνῶ ἐγώ, Ἐλένη. . . Σίγουρα καμμιὰ φίλη σου δὲ θὰ σὲ ρώτησε ποτὲ ἂν τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι ὄμορφη Ἐλ...

— Λιλίκα ! . . Ἡ φωνὴ ἤταν τῆς Μαμμᾶς, θυμωμένη καὶ σκληρὴ ὅσο ποτέ. Ἐλένη, ἔλα δῶ, μικροῦλα μου.

—"Α, μπᾶ θεία, μὴ στενοχωριόσαστε καθόλου, ἔχει δίκιο ἡ Λιλίκα, τὸ ξέρω γώ. . . Σταμάτησε — ἕνας κόμπος στὸ λαιμό, ἔκοψε τὴ φράση στὴ μέση. Μὰ ἡ Μαμμὰ τῆς Λιλίκας. δὲν ἀφήνει τ' ὀρφανό κοριτσάκι ν' ἀπελπιστῇ, τὸ παίρνει στὴν ἀγκαλιά της, τὸ φιλάει, τὸ χαϊδεύει, τοῦ λέει χίλια γλυκὰ λογάκια, ποὺ μόνο οἱ οἱ Μαμμάδες ξέρουν νὰ τὰ λένε καὶ ποὺ ἡ Λιλίκα, μαζεμένη σὲ μιὰ γωνιά, τ' ἀκούει μὲ μιὰ ἀστραπὴ καχίας στὰ μάτια, κι' ὅταν ἡ Μαμμὰ φεύγῃ, ἀφήνοντας τὴν Ἐλένη, παραξεχασμένη πιὰ ἐντελῶς, πλησιάζει ἡ Λιλίκα τὴν ξαδέρφη της καὶ τῆς σφυρίζει στ' αὐτί, μιὰ λέξη :

— Σὲ συχαίνομαι !

— Δὲν πειράζει τῆς ἀπαντᾷ ἡ Ἐλένη, δὲν πειράζει, ἂς μὲ συχαίνεσαι, φτάνει πῶς ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. . .

Ἡ Λιλίκα τῆς ρίχνει μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ καὶ φεύγει χτυπῶντας δυνατὰ τὴν πόρτα. . .

* * *

Καὶ μιὰ μέρα ἔγινε τὸ μεγάλο κακό. Χάθηκε ἀπ' τὸ βελουδένιο κουτάκι του, τὸ διαμαντένιο δαχτυλίδι τῆς Μαμμᾶς. Φασαρία, ψαξίματα, μουρμουρίσματα, ὑποψίες, χαλασμὸς κόσμου. Ἡ Λιλίκα βλοσυρή, μαζεμένη σὲ μιὰ γωνιά, παρακολουθοῦσε τὴ γενικὴ ἀναστάτωση, δίχως νὰ λέῃ λέξη. Ἡ Ἐλένη ξαναμμένη ἔψαχνε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀνασήκωνε τὰ χαλιά, κοίταζε κάτω ἀπὸ τοὺς μπουφέδες μὲ μιὰ φούρια καὶ μιὰ ἀγωνία σὰ νἄταν αὐτὴ ὑπεύθυνη γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ δαχτυλιδιοῦ.

Μιὰ στιγμὴ ἡ Λιλίκα, πῆρε σὲ μιὰ μοναχικὴ κάμαρα τὴ Μαμμά της καὶ τῆς εἶπε σιγὰ-σιγά :

— Μὴ ψέχνετε ἄδικα, ἐγὼ ξέρω ποιὸς τὸ πῆρε τὸ δαχτυλίδι.

— Ξέρεις ; ἔκανε ἡ Μαμμά. Καὶ πῶς δὲ μιλᾶς τόσην ὥρα καὶ μ' ἄφηκες στὴν ἀγωνία ; . . Ποιός; ποιὸς τὸ πῆρε ; Μήπως ὁ Σταμάτης, ἡ κυρὰ Ρήνη, ἀδύνατον, ἡ μικρὴ καμαριέρα; Τότε ; Σὲ κάθε ὄνομα ἡ Λιλίκα κουνοῦσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

—"Οχι, ὄχι' ἄλλος. . .

— Μὰ ποιός ; "Ωχ, ἀδερφέ, κουταμάρες παιδιάστικες κι' ἐγὼ κάθουμαι καὶ σ' ἀκούω. Ποῦ ξέρεις ἐσύ ; ἄντε παίξε μὲ τὰ παιχνίδια σου κι' ἄσε με στὴ στεναχώρια μου.

—Ἀφοῦ ξέρω, σοῦ λέω !

— Σὰν τὸν ξέρεις γιατὶ δὲν τὸν λές;

— Γιατὶ ἂν τὸ πῶ, δὲ θὰ μὲ πιστέψετε, καὶ στὴ στιγμὴ ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὴν κάμαρα.

Ἡ Μαμμὰ ἔμεινε σκεφτική. Τί νὰ ἐννοοῦσε ἡ Λιλίκα, μήπως ἡ Ἐλένη; "Α, ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν Κι' ὅμως μήπως τὄξερε τὸ παιδί ; "Υστερα, ὅλο τὸν καιρὸ ἡ μητέρα της ἄρρωστη μὲ ξένη ἀναστήθηκε, τί παράδειγμα νἄβλεπε ἐκεῖ. Ἀ, μὰ ὄχι, φαινόταν τόσο καλὸ κι' εὐγενικὸ πλάσμα. "Α, μπά, κάποιον ἄλλον θὰ ἐννοοῦσε ἡ Λιλίκα.

"Εψαξαν παντοῦ, μὰ τὸ δαχτυλίδι δὲ βρέθηκε. Τὴ νύχτα τὰ δυὸ κοριτσάκια κοιμόνταν στὴν ἴδια κάμαρα. Μόλις πέσανε στὰ κρεββάτια τους, ἡ Ἐλένη κοιμήθηκε ἀμέσως, ἡ Λιλίκα ὄχι. . .

Στὶς δώδεκα εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ γλυστράει στὴν κάμαρα. "Ηταν ἡ Μαμμά, σιγὰ-σιγὰ ἔψαχνε παντοῦ, συρτάρια, χαλιά, στρώματα. Ἡ Λιλίκα μιλιά, ἔκανε πὼς κοιμᾶται. Στὸ τέλος ἄνοιξε καὶ τὴ σάκκα τῆς Ἐλένης. Ἀδειάζοντάς την, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσει μιὰ μικρὴ κραυγή. . . Σὲ μιὰ μικρὴ θεσούλα γιὰ τὰ μολύβια, διπλωμένο σ' ἕνα παλιόχαρτο βρισκόταν τὸ δαχτυλίδι.

Δίχως ἄλλο λόγο, τὸ πῆρε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν κάμαρα, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴν κοιμισμένη Ἐλένη καὶ κουνόντας τὸ κεφάλι μὲ οἶκτο. Τὴ Λιλίκα οὔτε γύρισε καθόλου νὰ τὴν κοιτάξῃ.

Τὰ χαράματα ἡ Ἐλένη ξύπνησε ἀπὸ ἕνα παράξενο θόρυβο. Κοίταξε γύρω της μισοζαλισμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸν ὕπνο, καὶ στὸ τέλος εἶδε τὴ Λιλίκα, πεσμένη μπρούμυτα στὸ κρεββάτι νὰ κλαίει μὲ λυγμοὺς. Πετάχτηκε ἀλαφιασμένη καὶ ἀνασήκωσε τὴν ξαδέρφη της στὴν ἀγκαλιά της :

— Λιλίκα μου ! Λιλίκα μου ! Τί ἔπαθες, χρυσή μου ; Μίλα, μίλα. . .

—"Οχι, ὄχι. . . μὴν ἔρχεσαι κοντά μου· Εἶμαι ἕνα τέρας. . . ἕνα τέρας. Φύγε. . . φύγε. ἐσὺ τὰ ψταῖς... "Οχι ἐγώ. Τί θὰ κάνουμε τώρα ; Τί θὰ κάνουμε ; Κι' οἱ λυγμοὶ ἀντὶ νὰ λιγοστεύουν δυνάμωναν ἀκόμα περισσότερο. Ἡ Ἐλένη τἄχει χάσει. Τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιά, τὴ φιλοῦσε προσπαθώντας νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὸ μυστικό της. Στὸ τέλος ἡ Λιλίκα σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μουρμούρισε :

—Ἐγὼ πῆρα τὸ δαχτυλίδι, ἐγὼ τὄκρυψα στὴ σάκκα σου, γιὰ νὰ τὸ βροῦν καὶ νὰ σὲ διώξουν. Κι' ἡ Μαμμὰ τὸ βρῆκε. . . καὶ τώρα. . . "Οχι, ὄχι, δὲ θέλω νὰ σὲ διώξουν, θὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα. Θὰ τῆς τὰ πῶ, νὰ διώξουν ἐμένα. Ἐμένα τὸ τέρας, ἐμένα τὴν ἐλεεινή. . . τή. . . μὰ ξανάρχισε τὰ κλάματα πέφτοντας ξανὰ στὸ μαξιλάρι.

Ἡ Ἐλένη ἀπόμεινε. Μὲ τὰ μάτια χαμένα στὸ κενό, τὰ χέρια ἄτονα πεσμένα στὸ μάκρος, τοῦ μικροῦ ἀδύνατου κορμιοῦ της Ἀνοιγόκλεισε δυὸ τρεῖς φορὲς τὰ μάτια κι' ἐνῶ σιωπηλὰ τὰ δάκρυα τρέχανε στὰ χλωμά της μάγουλα, μουρμούρισε :

— Πῶς μπόρεσες... πῶς μπόρερες νὰ κάνῃς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ;

—"Ηθελα νὰ σὲ δῶ νὰ κλαῖς ! . . Γιατὶ ἐσὺ δὲν κλαῖς ποτέ, ὅ,τι καὶ νὰ σοῦ κάνουνε κι' ἀκόμα ἤθελα νὰ σὲ διώξουν. Μὰ τώρα, ὄχι, ὄχι... Συχώρεσέ με. Συχώρεσέ με. Νἄξερες πόσο σ' ἀγαπῶ τώρα.

—"Ελα, τῆς λέει ἡ Ἐλένη. "Ελα νὰ φιληθοῦμε. Θὰ ποῦμε πὼς τὄκρυψες στ' ἀστεῖα, γιὰ νὰ γελάσῃς. . . Παιδιάτικα πράματα, ἔ ;

— Καὶ θὰ τὸ πιστέψουνε ; Λὲς νὰ τὸ πιστέψουνε. . . "Αφησέ με νὰ σοῦ φιλήσω τὸ χέρι, συχώρα με.

Τὰ δυὸ κοριτσάκια, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ θέρμη. . .

Ἡ Μαμμὰ ἀπὸ τὴ φασαρία, ἔχει σηκωθεῖ. Ἀπ' τὴ μισοκλεισμένη πόρτα εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τὴ σκηνή. Χίλιες φορὲς τῆς ἤρθε νὰ ὁρμήσῃ μέσα, μὰ κρατήθηκε. Ἡ φωνὴ τῆς συνείδησης τῆς εἶπε τί νὰ κάνῃ.

—"Ας τὶς ἀφήσω, εἶπε.

Κι' ὅταν εἶδε τὶς δυὸ μικροῦλες νὰ φιλιοῦνται ἡσυχασμένες, κλείνεται στὴν κάμαρά της.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΔΙΠΤΥΧΑ

9

Κὰλέ, θυμᾶστε τὴ Μπιζοῦ
Σὰν ἤτανε μικρὴ ψιψίνα,
Ποὺ πηδηχτοῦλα καὶ ναζοῦ
"Επαιζε πάντα μὲ τὴν Ντίνα ;

"Ομως ἀλλάζουν οἱ καιροὶ
Κι' ἡ Ντίνα στὸ σχολειό της τρέχει.
Κι' ἡ γάτα μας ἡ καψερὴ
Τὰ ψιψινάκια της προσέχει. . .

10

Κι' ἂν δέρνωνε' ἀπ' τὴ χειμωνιὰ
"Οξω τὰ δέντρα γυμνωμένα
Κι' ἂν τὰ πουλάκια ἀπ' τὸ χιονιὰ
Μακρυὰ πετοῦν ἀποδιωγμένα,

Θὰ ξαναρθοῦνε μὲ φιλιὰ
Ταχιὰ στῆς ἄνοιξης τὴ σκόλη
Νὰ νεύσουνε τὴ γῆς χαλιὰ
Φύλλα κι' ἀνθοὺς τὸ περιβόλι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων, ὁ ἐπιφανὴς δημοσιολόγος, ἦταν ὁ πιὸ αἰσιόδοξος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐπίστευε πὼς ὅλα θὰ διορθωθοῦν, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ κι' ὅλα τὰ καλὰ θὰ ἔλθουν. Ὅ,τι καὶ νὰ τοῦλεγαν καλὸ γιὰ τὸ μέλλον, ἀπαντοῦσε : «Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ !». Ἦταν ἡ συνηθισμένη του φράση ποὺ πολλὲς φορές, ἀπὸ τὴ συνήθεια, τὴν ἔλεγε κι' ἀσυλλόγιστα.

Μιὰ μέρα, ὅταν ἦταν Δήμαρχος Ἀθηναίων,—καὶ σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Δήμου δὲν ἦταν καὶ τόσο ρόδινα—κάποιος τοῦ εἶπε :

—"Ε, κύριε Δήμαρχε, ἂν στὶς ἀνασκαφὲς ποὺ θὰ γίνουν τώρα, ἔκανε ὁ Θεὸς καὶ βρίσκαμε κανένα πιθάρι γεμᾶτο ἀρχαῖα χρυσὰ νομίσματα, νὰ σωζόταν καὶ ὁ Δῆμος καὶ τὸ Κράτος, τί καλά !

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ ! ἀπαντᾷ ὁ Φιλήμων, πρὶν ὁ ἄλλος τελειώσῃ καλὰ-καλὰ τὴ φράση του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑΣ ΓΥΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΟΥΣ

Σήμερα θὰ σᾶς πάρω νὰ κάνουμε μαζί, ἕνα γύρω στοὺς λαχανόκηπους. Μὰ ἐπειδὴ ξέρετε πῶς δὲν σᾶς δείχνω ποτέ, τίποτε συνηθισμένο, ὁ γύρος μας θὰ εἶναι ἐξαιρετικὸς καὶ σὲ λαχανόκηπους ἐξαιρετικούς. Ἄς ἐπισκεφθοῦμε πρῶτα τὸ λαχανόκηπο τοῦ κ. Μπασλὲν στὸ Μονφωκὸν τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ, μαζὶ μὲ ἄλλα σπάνια λαχανικὰ θὰ ἰδοῦμε κι' ἕνα καρότο ποὺ μονάχο του ζυγίζει ἑνάμισυ κιλό! Στὸ λαχανόκοπο παλὶ τοῦ κ. Ζενὼ στὸ Οὐτρὼ τῆς Γαλλίας, φύτρωσε ἕνα κοκκινογούλι ποὺ ἔφταγε σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου, καὶ τὸ μπόϊ αὐτὸ εἶναι ἀξιοζήλευτο γιὰ ἕνα κοκκινογούλι. Ὅσο γιὰ τὸ βάρος τοῦ βολβοῦ του, δὲν θὰ μὲ πιστέψετε ἂν σᾶς πῶ ὅτι ζυγίζει 10 ὁλόκληρα κιλά, ὅσε δηλαδὴ γιὰ νὰ κάνῃ κανεὶς σαλάτα γιὰ ἕνα ὁλόκληρο λόχο.

Στὴ Γαλλία πάλι ἕνας ἄλλος κτηματίας βρῆκε μέσα στὸν κῆπο του ἕνα μανιτάρι ποὺ εἶχε ὕψος 95 πόντους. Βέβαια δὲν θὰ ἔψαξε γιὰ νὰ τὸ βρῇ γιατὶ θὰ φαινόταν ἀπὸ πολὺ μακρυά. Ἕνα τέτοιο μανιτάρι! Θὰ ἔμοιαζε μ' ἕνα τραπεζάκι σαλονιοῦ.

Κι' ἂς τελειώσουμε τὴ βόλτα μας στοὺς λαχανόκηπους μὲ τὴν κολοκύθα τοῦ κ. Φραπιέ, ποὺ θὰ δυσκολεύθηκε πολὺ νὰ τὴ σηκώσῃ ἀπὸ τὴ βραγιά της γιατὶ ζύγιζε, ἂν ἀγαπᾶτε, 40 κιλά! Φανταστῆτε πόσες κολοκυθόπηττες θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ κανείς, μ' αὐτήν.

Ἄ, μὰ ὄχι δὲν τελειώσαμε, ξεχάσαμε τὸ σπουδαιότερο. Πρέπει ἀκόμη νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸν ἥλιο τοῦ κ. Μπιζὲ στὸ Βινοῦ. Τὸν ἥλιο τὸν ξέρετε, εἶναι τὸ ὡραῖα κίτρινο λουλούδι, ποὺ ἐπιστημονικὰ ὀνομάζεται ἡλιοτρόπιο. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς εἶναι μεγάλο λουλούδι. Φανταστῆτε λοιπὸν πόσο μεγάλο θὰ ἦταν αὐτό, ἀφοῦ ἡ καρδιά του μόνον εἶχε διάμετρο 55 ἑκατοστῶν.

Ἤθελε φαίνεται νὰ κάνῃ ἀντίπραξη στὸν ἀληθινὸ ἥλιο.

ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ὅλοι σας διαβάζετε καὶ μὲ πόσο ἐνδιαφέρον, τὸ συναρπαστικὸ καινούργιο μας μυθιστόρημα: «Ὅταν ἀναστήθηκε τὸ μαμμούθ». Κανένας σας ὅμως, οὔτε κι' ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς ἄλλωστε, δὲν θὰ φανταζόταν πῶς ὅ,τι ἔπλασε ἡ φαντασία του θἄβγαινε τόσο γρήγορα ἀληθινό, ὥς ἕνα σημεῖο τοὐλάχιστον. Στὴ νήσο Βράγγελ τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ ἀνακαλύφθηκε ἕνα μαμμούθ, καταψυγμένο βέβαια καὶ νεκρό, μὰ λαμπρὰ διατηρημένο σὲ σημεῖο ποὺ δὲν τοῦ λείπει ἀπολύτως τίποτε.

Ἀμέσως ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Μόσχας ἀποφάσισε νὰ ὀργανώσῃ μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ καὶ νὰ τὴν στείλῃ στὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο νησί. Οἱ ἐπιστήμονες ἔφυγαν κιόλας, πρόκειται ὅμως νὰ μελετήσουν τὸ μαμμοῦθ στὴ Μόσχα καὶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαλάσῃ θὰ τὸ βάλουν σ' ἕνα πελώριο ψυγεῖο, μεγάλο σὰν σπίτι ποὺ τὸ κατεσκεύασαν εἰδικῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Τώρα δὲ μένει παρὰ νὰ παρουσιασθῇ καὶ ὁ ἐπιστήμων ποὺ θὰ τὸ ζωντανέψῃ.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΤΣΕΠΕΣ!

Ξέρετε, ποῦ ἀκούστηκε αὐτὴ ἡ φωνή; στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, τὸ ἀρχαιότερο καὶ σεβαστότερο Κοινοβούλιο τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Ἄγγλος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας λόρδος Στάνχοπ ἔκανε ἐπίσημη καὶ σοβαρὴ δήλωση ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, ὅτι οἱ γυρτοὶ ὦμοι καὶ οἱ στενοὶ θώρακες, ποὺ παρατηρήθηκαν σὲ μεγάλη ἀναλογία κατὰ τὴ φετεινὴ ἐξέταση τῶν κληρωτῶν, ὀφείλονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο στὴν κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν οἱ νέοι νὰ χώνουν τὰ χέρια τους στὶς τσέπες τῶν παντελονιῶν τους. Καὶ καταλήγοντας ἔκανε ἔκκληση στοὺς ράφτες τοῦ Λονδίνου, να ράψουν τὶς τσέπες τῶν παντελονιῶν, σ' ὅλα τὰ καινούργια κοστούμια ποὺ θὰ κάνουν.

Στὸ λόρδο Στάνχοπ, ἀπάντησε τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὁ κ. Ρατκλάϊφ-Μάουντερς, διευθυντὴς ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀγγλικὰ κολλέγια. Συμφώνησε ἀπολύνως μὲ τὴ γνώμη τοῦ ὑπουργοῦ καὶ πρόσθεσε ὅτι, τὸ νὰ χώνῃ κανεὶς τὰ χέρια του στὶς τσέπες εἶναι καὶ σημάδι κακῆς ἀνατροφῆς. Ὅσοι λοιπὸν ἔχετε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ βάζετε τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἀποφασίστε νὰ τὴν καταργήσετε. Γιατὶ μιὰ μόδα τοῦ Λονδίνου δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ κι' ἐδῶ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Κάτω οἱ τσέπες! φώναξε ὁ Ἄγγλος ὑπουργός...

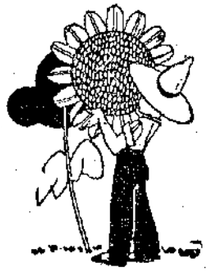

Ἕνας ἥλιος σὰν τὸν ἀληθινό...

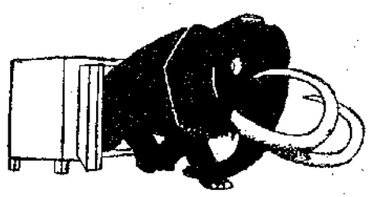

Κατασκεύασαν ἕνα ψυγεῖο ποὺ νὰ χωρῇ τὸ μαμμοῦθ.

ΠΛΑΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

Η ΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Τὸν ΙΗ' αἰῶνα, ὁ μεγάλος Βολταῖρος ἔγραφε: «Ξέρεις πῶς τὰ δυὸ αὐτὰ ἔθνη, ἡ Γαλλία κι' ἡ Ἀγγλία, τσακώνουνται τώρα γιὰ λίγα στρέμματα χιόνι πρὸς τὸν Καναδᾶ καὶ ξοδεύουν γιὰ τὸν ὡραῖο αὐτὸ πόλεμο περισσότερα ἀπ' ὅσο ἀξίζει ὁ Καναδὰς ὁλάκερος».

Ἰδέα, βλέπετε, δὲν εἶχε ὁ φιλόσοφος γιὰ τὸ πρόβλημα τοῦ Ἀποικισμοῦ, ποὺ ἀπασχολεῖ σήμερα ὅλους τοὺς πολιτικοὺς τῶν μεγάλων Κρατῶν.

* * *

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀφοῦ τοῦ ἔκανε μερικὲς ἐρωτήσεις ὁ Εἰσαγγελεὺς εἶπε:

—Ἔχει ὁ κύριος συνήγορος νὰ ρωτήσῃ τίποτε τὸν μάρτυρα;

Ὁ κατηγορούμενος σήκωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του, μὰ τὰ κατέβασε πάλι ὅταν ὁ συνήγορος εἶπε: «Παραιτοῦμαι».

Ὁ ἑπόμενος μάρτυς κατέθεσε πῶς βρῆκαν τὸ μαχαίρι τοῦ Μοὺρ Πόττερ κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα. Καὶ πάλι ὁ Εἰσαγγελεὺς εἶπε: «Ὁ κύριος Συνήγορος ἔχει τὸν λόγον», μὰ καὶ πάλι ὁ συνήγορος παραιτήθηκε ἀπὸ κάθε ἐρώτηση.

Ἕνας ἄλλος μάρτυς ἦρθε ποὺ ὡρκίστηκε πῶς γνώριζε καλὰ ὅτι τὸ μαχαίρι αὐτὸ ἦταν τοῦ Πόττερ. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ συνηγόρου νὰ τὸν ἀνακρίνῃ, εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή: «Παραιτοῦμαι».

Στὸ ἀκροατήριο ἔγινε κάποιος θόρυβος. Εἶχε ἄραγε σκοπὸ αὐτὸς ὁ συνήγορος ν' ἀφήσῃ νὰ κρεμάσουν τὸν πελάτη του χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν ἐλαχίστη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν σώσῃ; Ἦρθαν κι' ἄλλοι μάρτυρες ποὺ κατέθεσαν γιὰ τὴν ὑποπτη στάση τοῦ Πόττερ ὅταν τὸν ὡδήγησαν μπροστὰ στὸν σκοτωμένον. Μὰ σὲ καγέναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ ἐρώτηση ὁ συνήγορος. Τὸ ἀκροατήριο ἄρχισε νὰ δείχνῃ τὴν ἔκπληξή του καὶ τὴ δυσφορία του μὲ ψιθυρίσματα ποὺ δὲν ἔπαψαν παρὰ ὅταν χτύπησε ὁ πρόεδρος τὸ κουδούνι. Ὕστερα ἄρχισε νὰ μιλάῃ ὁ Εἰσαγγελεύς.

—Ἐγώ, εἶπε, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο στὶς τόσες ἔνορκες καταθέσεις τῶν μαρτύρων ποὺ δείχνουν ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἦταν ἀναμφισβήτητα ἔργον τοῦ κατηγορουμένου. Σᾶς ἀφήνω νὰ τὸ κρίνετε καὶ νὰ δικάσετε ἀναλόγως.

Ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ δυστυχισμένου Πόττερ βγῆκε ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμός, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του καὶ τὸ ἔσκυψε ὡς τὰ γόνατά του.

Στὴ σάλλα ἁπλώθηκε βαθειὰ σιωπή. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦταν ταραγμένοι καὶ οἱ γυναῖκες σφούγγιζαν τὰ μάτια τους μὲ τὰ μαντηλάκια τους. Ὁ συνήγορος σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ μιλάῃ:

— Θὰ παρατηρήσατε, εἶπε, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς διαδικασίας ὅτι στήριξα ὅλη τὴν ὑπεράσπιση τοῦ πελάτου μου στὸ ὅτι βρισκόταν τόσο μεθυσμένος ὥστε δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Τώρα ὅμως παραιτήθηκα ἀπολύτως ἀπὸ τὴν προσπάθεια αὐτή. Θὰ ἐπικαλεσθῶ μιὰ μαρτυρία μόνον, καὶ αὐτὴ εἶναι ἀρκετή.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν κλητῆρα εἶπε:

—Ἄς προσέλθῃ ὁ μάρτυς Θωμᾶ; Σῶγερ,

Σ' ὅλων τὰ πρόσωπα ζωγραφίστηκε ἡ μεγαλύτερη ἔκπληξη, ἀκόμη καὶ στοῦ Μοὺρ Πόττερ. Ὅλων τὰ μάτια καρφώθηκαν σὰν σαΐτες ἐπάνω στὸν Τὸμ ὅταν προχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ δικαστή. Φαινόταν ταραγμένος, καὶ πολὺ μάλιστα, κι' ἔδειχνε ὅτι φοβόταν. Ἀφοῦ ὡρκίστηκε ἄρχισε ἡ ἀνάκρισή.

— Θωμᾶ Σῶγερ ποῦ βρισκόσουν τὰ μεσάνυχτα τῆς 17 Ἰουνίου;

Ὁ Τὸμ ἔρριξε μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὴν σκληρὴ μορφὴ τοῦ Ἰνδιάνου Τζὸ καὶ τοῦ κόπηκε ἡ λαλιά του. Τὸ ἀκροατήριο περίμενε κρατώντας τὴν ἀναπνοή του, μὰ οὔτε μιὰ λέξη δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Τόμ. Σὲ λίγο μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν τοὐλάχιστον οἱ πιὸ κοντινοί:

— Στὸ Νεκροταφεῖο.

— Λίγο δυνατώτερα, μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου. Ποῦ ἦσουν λοιπόν; λέγε.

— Στὸ Νεκροταφεῖο.

Ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰνδιάνου.

— Μήπως βρισκόσουν κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Οὐίλλιαμ Χός;

— Μάλιστα, κύριε συνήγορε.

— Πόσο κοντά, ἐπάνω κάτω; Ἀλλὰ νὰ τὰ λὲς πιὸ δυνατά.

— Τόσο, ὅσο εἶμαι κι' ἀπὸ σᾶς, ἐπάνω κάτω.

— Βρισκόσουν κρυμμένος ἢ ὄχι;

— Βρισκόμουν κρυμμένος, πίσω ἀπ' τὶς ἰτιὲς ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸν τάφο.

Ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ τινάχτηκε ἐλαφρά.

—Ἤσουν μόνος ἢ εἶχες καὶ κανέναν ἄλλον μαζί σου;

— Ναί, ἤμουν μὲ τὸν...

—Ἄφησε, γιὰ τὴν ὥρα δὲν χρειαζόμαστε τὸ ὄνομα τοῦ συντρόφου σου. Ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμὴ θὰ τὸν καλέσωμε κι' αὐτόν. Εἶχες τίποτε μαζί σου;

Ὁ Τὸμ φάνηκε σὰν νὰ δίσταζε καὶ κοίταζε γύρω του μὲ ἀμηχανία.

—Ἔμπρός, λέγε μὴ φοβᾶσαι. Λοιπόν, τί εἶχες μαζί σου;

— Μιά,... μιὰ ψόφια γάτα.

Ἐλαφρὰ γέλια ἀκούστηκαν στὴν αἴθουσα μὰ ἀμέσως σώπασαν.

—Ἀργότερα θὰ χρησιμοποιήσωμε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Παιγνίδι στὴν ἀμμουδιά

ὡς ἀπόδειξη καὶ τὸν σκελετὸ τῆς γάτας. Τώρα ὅμως, παιδί μου, πές μας ὅλα ὅσα εἶδες, ἥσυχα καὶ ὅπως ξέρεις ἐσύ. Μὴ μᾶς κρύψῃς τίποτε καὶ μὴ φοβηθῆς τίποτε.

Ὁ Τὸμ ἄρχισε νὰ μιλάῃ στὴν ἀρχὴ κομπιαστά,ὕστερα ὅμως ὅσο προχωροῦσε ἡ ἀφήγηση τὰ λόγια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν πιὸ ἐλεύθερα ἀπ' τὸ στόμα του.

Σὲ λίγο κάθε ἄλλος θόρυβος εἶχε πάψει καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν αἴθουσα δὲν ἀκουγόταν παρὰ μοναχὰ ἡ δροσερὴ παιδικὴ φωνή του. Ὅλα τὰ μάτια ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ κομμένη ἀναπνοὴ κρεμόταν ὅλο τὸ δικαστήριο ἀπὸ τὰ χείλη του. Τὸ ἐνδιαφέρον ἔφθασε στὸ κατακόρυφο ὅταν ὁ Τὸμ εἶπε :

— Καὶ καθὼς ὁ γιατρὸς σήκωσε τὴ σανίδα καὶ χτύπησε τὸν Πόττερ ρίχνοντάς τον κάτω ἀναίσθητον, ἄρπαξε ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ τὸ μαχαίρι καὶ . . .

Ἕνας κρότος ἀκούστηκε. Σὰν ἀστραπὴ εἶχε ὡρμήσει ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ κατὰ τὸ παράθυρο σπρώχνοντας καὶ ποδοπατώντας ὅλους ὅσοι βρέθηκαν μπροστά του καὶ πρὶν προφτάσουν κἂν νὰ καταλάβουν τί συνέβαινε—εἶχε πηδήσει ἀπ' ἔξω κι' εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Πάλι ἔγινε ὁ Τὸμ ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας. Τ' ὄνομά του τὸ ἀνέφεραν οἱ μεγάλοι μὲ ἀγάπη καὶ θυμασμό, καὶ οἱ μικροὶ μὲ φθόνο καὶ μὲ ζήλεια, κι' ἔγινε ἀθάνατο γιατὶ τὸ κατόρθωμά του τυπώθηκε καὶ στὶς ἐφημερίδες ἀκόμη, σὲ ἄρθρα ποὺ ἔπιασαν ὁλόκληρη τὴν πρώτη σελίδα.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ὅλοι ὅσοι ἔδριζαν καὶ περιφρονοῦσαν πρὶν τὸν Μοὺφ Πόττερ καὶ τὸν χαρακτήριζαν γιὰ βδελυρὸ δολοφόνο, ἄνοιξαν τώρα τὴν ἀγκαλιά τους γιὰ νὰ τὸν δεχθοῦν καὶ τὸν ἀνύψωναν στοὺς οὐρανούς. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἄξιζε πρέπει νὰ τὸ γράψουμε στὸ ἐνεργητικό τους.

Ὁ Τὸμ τὴν ἡμέρα ἦταν τρισευτυχισμένος καὶ ὑπερήφανος, τὴν νύχτα ὅμως τὴν περνοῦσε μὲ τρόμο καὶ φόβο καὶ στὸν ὕπνο του πεταγόταν ἐπάνω μουσκεμμένος στὸν ἱδρῶτα γιατὶ ἔβλεπε μπροστά του τὸν Ἰνδιάνο Τζὸ ἀπειλητικὸν καὶ ἀπαίσιον. Τίποτε δὲν θὰ τὸν ἔκανε τώρα ν' ἀποφασίσῃ νὰ βγῇ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Καὶ ὁ Χὼκ ζοῦσε κι' αὐτὸς μὲ τὸν ἴδιο τρόμο,γιατὶ ὁ Τὸμ τὸ βράδυ πρὶν ἀπὸ τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς δίκης εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ συνηγόρου καὶ τοῦ εἶχε διηγηθεῖ ὁλόκληρη τὴν ἱστορία καὶ ὁ Χὼκ ἔτρεμε ἀδιάκοπα μήπως τυχὸν καὶ μαθευόταν καὶ τὸ δικό του ὄνομα, μ'ὅλο ποὺ ἡ φυγὴ τοῦ Τζὸ ἔκανε περιττὴ τὴν δική του κατάθεση. Ὁ δυστυχισμένος μικρὸς εἶχε ἐξωρκίσει τὸν δικηγόρο νὰ μὴ φανερώσῃ ποτὲ σὲ κανέναν τίποτε κι' ἐκεῖνος τοῦ τὸ εἶχε ὑποσχεθεῖ— μὰ τί ὠφελοῦσε. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τὸμ, μὴ μπορώντας πιὰ νὰ κρατήσῃ τὶς τύψεις του εἶχε πάει κρυφὰ κι' εἶχε βρεῖ τὸν δικηγόρο καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλα τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα περιστατικὰ παρ' ὅλους τοὺς φρικτοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε κάνει, ὁ Χὼκ εἶχε χάσει πιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν εἰλικρίνεια τῶν ἀνθρώπων.

Ὡστόσο καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἕνα ἤξεραν : Πῶς δὲν θὰ εὕρισκαν ἡσυχία ὅσο ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ τριγύριζε ἐλεύθερος καὶ ἀσύλληπτος καὶ κανεὶς δὲ γνώριζε ἂν εἶχε φύγει μακρυὰ ἢ ἂν ἦταν κρυμμένος πουθενὰ ἐκεῖ κοντὰ στὸ δάσος.

Ὡρίστηκαν ἀμοιβὲς γιὰ τὴ σύλληψή του, ἡ ἀστυνομία ἔκανε ἔρευνα σὲ ὁλόκληρη τὴν περιοχή, μὰ ὁ ἐρυθρόδερμος δὲν βρέθηκε πουθενά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΑ «ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ»

ΠΟΛΕΜΟΣ

Ὅ,τι γύρισαν τὰ μικρὰ στὸ σπίτι. Ὅλα ἦταν ξαναμμένα, ζωηρὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν σ'ἕνα μέρος. Μὰ αὐτὸ ποὺ εἶχαν δεῖ σήμερα δὲν ἦταν κάτι συνειθισμένο.

Καὶ τί δὲν εἶδαν τὰ μάτια τους !

Μουσικές, στρατό,φαντάρους σωρό, ἀξιωματικοὺς καμαρωτοὺς κι' ἀμίλητους, ἀπάνω σ' ἄλογά τους κανονιές, καὶ τόσα ἄλλα. . .

Τὰ μικρά, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶναι πολὺ πολὺ θερμόαιμα, τοὺς ἀρέσει κάθε τι,ποὺ ἔχει μεγαλοπρέπεια. Καὶ σὲ ὅλο τὸ δρόμο ὥς τὸ σπίτι σχεδίασαν τὸ Κυριακάτικο παιχνίδι τους.

Θἀπαιζαν πόλεμο! Ψεύτικο βέβαια, μὰ πόλεμο, μὲ ὅπλα, σπαθιὰ καὶ πιστόλια καὶ θἄχαν «νεκροὺς καὶ τραυματίες καὶ ἥρωες καὶ παλληκάρια».

Ἀρχηγός, ὅπως πάντα, ὁ πιὸ φοβιτσιάρης ἀπ' ὅλους, ὁ Παντελῆς.

Ἄς ἦταν φοβιτσιάρης. Ἦταν φιλότερος ἀπ' ὅλους, χεροδύναμος καὶ λογᾶς. Δὲν ξέρω, πῶς τὰ καταφέρνει αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ εἶναι πάντα ὁ ἀρχηγός ;

Τὰ παιδιὰ κατέβηκαν στὸ περιβόλι.

Ἦταν καμμιὰ δεκαριά. Μαζεύτηκαν τὰ γειτονόπουλα, ἡ Ἰουλία, ἡ Ἕλλη, ἡ Λουΐζα.

Ὁ Παντελῆς ἀνέβηκε στὸ συντριβάνι, ἄρχισε νὰ ἀγορεύῃ, ἐνῶ τὸ σεβαστὸ ἀκροατήριο ἄκουγε μὲ εὐλάβεια τῆς ἀσυναρτησίες του.

Τελειώνοντας τὸν ἀκατανόητο λόγο του πρότεινε νὰ κάνουν μιὰ ἀληθινὴ παρέλαση, καὶ ἔπειτα νὰ ἐπακολουθήσῃ πόλεμος.

Ἡ τελευταία λέξη ἔκανε αἴσθηση στὰ μικρά. . .

Τὰ πιὸ γενναῖα χοροπήδησαν ἀπὸ χαρά. Ἡ Λουΐζα ὅμως, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Ἰουλία, ἔμειναν ἀμίλητες, μὲ γουρλωμένα μάτια. Πρώτη κατάφερε ἡ Ἰουλία νὰ βρῇ τὴ μιλιά της.

— Καί. . . θά . . . θά . . . ρίξουμε καὶ κανονιές ;

Ἡ φωνούλα ἔτρεμε. . . Κανονιές ! Κι' αὐτὴ τὸ πρωῒ τὶς ἄκουγε, ἔτρεμε ἡ καρδούλα της καὶ βούλωνε τ' αὐτιά της. Οἱ. . . πολεμοχαρεῖς γέλασαν εἰρωνικά. Οἱ ἄλλοι μὲ ἀγωνία περίμεναν τὴν ἀπάντησῃ.

—Ὄχι, εἶπε μὲ καταδεχτικὴ ἐπιείκια ὁ ἀρχηγός. Πρῶτα πρῶτα, νὰ φορέσουμε τὶς στολές μας! Ἐμπρός !

Ἀνέβηκαν στὶς κρεββατοκάμαρες γιὰ τὴν. . . μεταμφίεση. Γενικὴ ἀναστάτωση !

Ντουλάπες καὶ ντουλάπια ἀνοίχτηκαν, ἀναστατώθηκε τὸ σπίτι. Ὁ Παντελῆς, φόρεσε ἕνα κόκκινο καπέλλο...μπρετόν, ποὺ τὸν ἔκανε μιὰ λεπτεπίλεπτη εἰρωνικὴ δεσποινιδούλα· Κάπου βρῆκε κι' ἕνα ξυλόσπαθο καὶ μιὰ μικρὴ σημαιούλα.

Ἡ Τσαντούλα, μιὰ τραγιάσκα κι' ἕνα σιδερένιο μπαστούνι. Θεώρησε καλὸ τὰ πάρῃ τὴν τσάντα της, καὶ τὸ μαντηλάκι της. Ποῦ ξέρεις, στὸν πόλεμο εὔκολα ἁρπάζει κανεὶς συνάχι. . . Ἡ Ἑλένη ἔδκλε μεταξωτὸ καπέλλο καὶ πῆρε στὸ χέρι ἕνα χαρτοκοπτῆρα.

Ὁ Νῖκος πάλι ἕνα καστόρινο, ποὺ τοῦ ἔπεφτε ὥς τὰ μάτια. Μιὰ ὀβίδα ἦταν ἐπάνω στὴ βιβλιοθήκη, τὴν κατέβασε γρήγορα. Ὅ,τι πεῖς γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἐχθρούς. Τὰ ἄλλα κορίτσια, ντύθηκαν βεδουῖνοι — τὸ πιὸ εὔκολο, μὲ σεντόνια.

Μεγάλος καυγᾶς ἔγινε γιὰ ἕνα ἀηδασιλιάτικο πιστόλι. Τὰ κατάφερε νὰ τὸ πάρῃ ἡ Τσαντούλα.

Μπῆκαν στὴ γραμμὴ καὶ ξεκίνησαν.

— Μάρς ! ἓν - δυό . . . ὠρύεται ὁ Παντελῆς.

Τὴν παράταξη συμπληρώνουν τὰ τρία σκυλιὰ καὶ μιὰ γάτα. Κοιτάζουν μὲ περιέργεια τὰ παιδιά, κουνώντας τὴν οὐρά τους.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΒΟΥΡΟΜΑΝΝΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Στὸ παιδί της κάποια μέρα
Λέει τοῦ κάβουρα ἡ μητέρα,
Μ' ἀκορία : «Πές μου, γιέ μου,
Γιατὶ περπατᾶς στραβά ;»
Καὶ αὐτὸ τῆς ἀπαντάει :
«Τράβα, μάννα μου, μπροστὰ
Καὶ σοῦ παίρνω ὅρκο μεγάλο,
Ὅτι ἀπὸ πίσω ἐγώ,
Πῶς θὰ περπατᾶς θὰ βλέπω,
Καὶ θὰ σὲ ἀκολουθῶ».

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας* [Β]**

ΦΕΓΓΑΡΟΛΟΥΣΤΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ἄ, τί ὡραῖα βραδυά ! Δὲν κρατιέμαι καὶ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀργὰ ξεφωνίζω :

— Παυλίνα, Καίτη, Ἀλίκη, τρέξτε νὰ δῆτε τὸ φεγγάρι !

Μὲ μιᾶ; ἡ πόρτα τῆς βεράντας ἀνοίγεται κι' οἱ ἀδελφές μου μὲ γέλια καὶ χαρὲς δρομοῦν ἔξω.

Τὰ κεφάλια σηκώνουνται ψηλά, τὰ μάτια ἐξετάζουν γύρω καὶ τὰ στόματα ἀνοίγουν γιὰ ν' ἀφήσουν ἕνα μεγάλο «αα !» θαυμασμοῦ.

Μένουμ' ἔτσι, ἀκόμα λίγες στιγμές. Εἶναι τόσο χαρούμενα τόσο ὡραῖα ἀπόψε !

Μοῦ φαίνεται, πὼς τὸ φεγγαράκι χαμογελᾶ ἀποκλειστικὰ γιὰ μᾶς, πὼς ὁ οὐρανὸς εἶναι ἔτσι γλυκὰ γαλάζιος ἐπίτηδες καὶ πὼς τὰ σύννεφα ποὺ μοιάζουν τοῦφες μπαμπάκι, ἔχουν ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα σχήματα.

Τὰ λουλούδια φαίνουνται ἀσημένια κάτω ἀπ' τἀπαλὸ φῶς, οἱ ψηλὲς χουρμαδιὲς ἀφήνουν ἕνα ἀτελείωτο ψυθίρισμα, οἱ μανόλιες στέλνουν τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά τους, κι' οἱ γαζίες, ποὺ σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀέρα, σκορπιοῦνται γύρω, μπερδεύουνται μές στὰ μαλλιά μας. . .

Ψηλά, ψηλά, βλέπουμ' ἕνα κόκκινο φῶς νὰ προχωρῇ. Εἶναι ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ ὁ ἐκνευριστικὸς θόρυβος τῆς μηχανῆς του φτάνει ὥς ἐδῶ. (Περίεργο, δὲν. . . νοιάζεται ἄραγε γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς φύσης ;) Κουνοῦμε θεωμένες τὰ χέρια μας, τοῦ. . . γνέφουμε νὰ σωπάσῃ· χαμογελοῦμε σὲ λίγο : Τί τάχα, θὰ μᾶς δεῖ ἀπὸ κεῖ ψηλά ;

Μακρυὰ ξεχωρίζει ἡ κορυφὴ μιᾶς πυραμίδας. Γύρω της ὑψώνουνται ἀτέλειωτοι μιναρέδες· δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστοι μέσα στὴ νύχτα. . .

Μπροστά μας ἁπλώνεται μεγαλόπρεπα τὸ «Μοκάταμ» (*) τ' ἀρπιὰ σπιτάκια του, εἶναι ὅλα φωτισμένα καὶ στὸ βάθος ὁ ψηλὸς μιναρές του φαίνεται πὼς ἀγγίζει τ' ἄστρα. . .

Ξαφνικὰ μιὰ ἀρχίζει νὰ τραγουδᾶ σιγά :

. . . Γιατὶ φεγγαράκι λαμπρό,
Ὦ, γιατὶ μὲ τὸ φῶς τ' ἀπαλό ;. .

Κι' οἱ ἄλλες δυνατώτερα καὶ γελαστὰ τὴν ἀκολουθοῦν.

— Σούτ ! Ὁ κόσμος κοιμᾶται, τὶς μαλώνω ἐγώ. Φωνὲς θέλετε ; Ἄ, πάω μέσα !

Προχωρῶ λίγο μὰ μετανοιώνω. Ρίχνω μιὰ ματιὰ στὸν οὐρανὸ —τί γλυκὸ γαλάζιο χρῶμα !—μιὰ στὶς ἀδελφές μου. Εἶναι τόσο εὔθυμες, τόσο εὐχαριστημένες τὴν ἀνοιξιάτικη αὐτὴ βραδυά ! Καὶ γυρίζω δίπλα τους, ψιθυρίζοντας τὰ τελευταῖα λόγια ἀπ' τὸ τραγούδι :

. . . Δίχως σένα εἶναι ἡ νύχτα βουβή
Ὦ, γιατὶ φεγγαράκι ;. .

***Βασίλισσα Νεφερτίτι* [Α]**

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΗΛΙΑΧΤΙΔΕΣ

Εἶν' ἀπόγευμα. Ἕνα ἀπὸ τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα ἀνοιξιάτικα ἀπογεύματα τὰ γεμάτα φῶς καὶ ζωή.

Κάθουμαι μπροστὰ στὸ παράθυρο μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι, μὰ ποῦ δρεξη γιὰ διάβασμα. Τὰ γράμματα χοροπηδοῦν μπρὸς στὰ μάτια μου.

Ἀφοῦ ἐξαπμίστηκε κι' ἡ τελευταία σταγόνα τῆς ὄρεξῆς μου, ὁλότελα, παρατῶ κι' ἐγὼ τὸ βιβλίο νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ τὸ βλέμμα μου νὰ πλανηθῇ ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ παραθυριοῦ μου.

Τὰ σπίτια, μοῦ δείχνουν τὴν κεραμιδένια τους πλάτη, τὴν γερμένη στὰ δυό, τὴν καμπουριασμένη τάχα ἀπ' τὸ διάβα τοῦ χρόνου.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μονάχα, προβάλλουν τὰ μοντέρνα, μὲ τὶς ἐπίπεδες ταράτσες τους, καὶ τὰ μεγάλα τους ἀναστήματα. Τὰ παλιὰ μὲ τὶς κυρτές τους, σκοῦρες στέγες, θυμίζουν τὴ γερμένη ἀπ' τὸ διάβα τοῦ χρόνου πλάτη τῶν γερατειῶν. Τ' ἄλλα τοὺς νέους.

Τοὺς νέους τοὺς πάντα διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς παλιούς, ποὺ πάντα ὑψώνουνται πάνω ἀπ' αὐτοὺς σκαλώνοντας ἔτσι στὴν ἀτέλειωτη σκάλα τοῦ πολιτισμοῦ. . .

Μά ὁ ὁμορφος ἀπογευματινὸς ἥλιος πέφτει παντοῦ, χαρίζοντας σ' ὅλα τὴ ζωοδότρα λάμψη του, τὴ φωτερή του ζεστασιά, στὰ καινούρια μὰ καὶ στὰ παλιά, στὰ μεγάλα, μὰ καὶ στὰ μικρά. Στὶς μαυρισμένες ἀπ' τὸν πετροκαταλυτο χρόνο σκεπὲς τῶν γέριων, μὰ καὶ στὶς κάτασπρες ταράτσες τῶν καινουργιοχτισμένων. Στοὺς μοντέρνους καὶ σχεδὸν μετέωρους ἐξώστες, μὰ καὶ στὸ παλιὸ τὸ μπαλκονάκι, μὲ τὸ ξύλινο δάπεδο καὶ τὰ ἄχρωμα ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου κάγκελά του. . Ἀκόμα καὶ στὰ μικρὸ μισοσαυρισμένο παραθυράκι ποὺ διατηρεῖ καὶ τώρα μιὰ δυὸ γλάστρες σὰν ἐνθύμιο τῆς ἐποχῆς ποὺ πέρασε.

Ὡς καὶ σὲ κείνη δὰ τὴν κεραμιδένια στρατιά, ποὺ ἕνα βελουδένιο πρασινόχνουδο ἁπλώθηκε πάνω κι' ἀνάμεσα στὰ κεραμίδια της.

Ἔτσι σ' ὅλα, χωρὶς καμμιὰ διάκριση, χαρίζει ὁ ἥλιος τὴ ζεστασιά του, τὸ φῶς του, τὴ χάρη του. Καὶ τὸ κάθε τι κάτω ἀπ' τὸ φωτερὸ χάδι τῶν ἀχτίδων του, παίρνει μιὰ ἀνέκφραστη γοητεία.

Ἔμεινα λίγη ὥρα κοιτάζοντας τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο θέαμα, ὅταν μιὰ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μου : φαντάσθηκα, πὼς ὅλα τ' ἄψυχα ἐκεῖνα πράγματα, προσωποποιήθηκαν μὲ μιὰς σὲ μιὰν ἀνθρώπινη κοινωνία, ποὺ ὅλα τὰ μέλη της φωτίστηκαν ξαφνικὰ ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἥλιο, ἐξ ἴσου δίκαιο ὅσο κι' ὁ πρῶτος. Ἦταν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ποὺ ἔστελνε σ' ὅλους μεγάλους καὶ μικρούς, ἀδύνατους καὶ δυνατοὺς τὸ ὑπέροχο φῶς του, τὸ βάλσαμο, τὴν παρηγοριά του,

Καὶ δὲν ξέρω πῶς, ἕνα συναίσθημα γεννήθηκε μέσα μου. Ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης φάνταξε στὸ μυαλό μου φωτεινὴ καὶ ὑπέροχη, ὅπως ὁ λαμπρὸς ἥλιος ποὺ εἶχα μπροστά μου.Κι'ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὴν γιγαντώθηκε μονομιᾶς ἔτσι, ποὺ μοῦ γέμισε ὅλο μου τὸ εἶναι: «θὰ εἶμαι δίκαιος», σκέφτηκα.

Κι' ἡ σκέψη τούτη μοῦ γέμισε τὴν ψυχὴ μὲ γιὰ ἄπειρη κι' ὑπέροχη γαλήνη, ἐνῶ ἀντάμα ἕνα θάρρος μεγάλο γεννήθηκε μέσα μου, καὶ μιὰ χαρὰ μὲ πλημμύρισε, σὰν αὐτὴ ποὺ νιώθει ὁ δρομέας, ὅταν τρέχοντας στὸ δρόμο τῆς ἄμιλλας νιώσει πὼς κάποια νέα δύναμη ξεχύθηκε μέσα του.

Ἀνεμοζάλη [8]

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

—Ἄλφα τετράγωνον, σὺν βῆτα τετράγωνον, εἶναι ἴσον μέ. . .

— Τί ὥρα εἶναι, Καίτη ;

— Μὴ φωτᾶς. Ἀκόμη δὲν εἶναι οὔτε καὶ εἴκοσι.

— Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ κακό.Ὅταν ἔχαμε Μαθηματικά, ἡ ὥρα δὲν ἔνιωσεῖ νὰ περάσῃ !

Καὶ καθισμένες εἰς τὰ θρανία νυσταζουμε καὶ κοιτάζουμε τὰ ρολόγια μας.

— Πλὴν ἐπὶ πλὴν σύν. Καὶ διὰ τὴν ἀφαίρεσιν πλήν. . .

Κάνει ζέστη ! Μερικὲς μύγες πετοῦν μέσα στὴν τάξη.Ἂν εἴμασταν στὸ σπίτι μας δὲν θὰ τὸ βρίσκαμε, βέβαια,σὰν ἕνα ἐξαιρετικὸ θέαμα. Ὅμως στὸ σχολεῖο τὸ παραμικρὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή μας. Ἔτσι λοιπόν, ὁ νοῦς μας τώρα εἶναι στὶς μύγες.

— Μὰ τέλος πάντων, προσέχετε ἤ

(*) Μοκάταμ : Ὄρος, ἀνατολ. τοῦ Καΐρου.

δὲν προσέχετε ; ρωτάει βαρεμένος ὁ κ. καθηγητής.

— Προσέχουμε, κ. καθηγητά!!!

— Λοιπὸν εἴπαμε ὅτι εἰς τὴν Ἀλγεβραν . .

Ὤ, αὐτὸς ὁ κώδων ! Πότε θὰ χτυπήσῃ πιά ; Σὲ κάθε ἄνοιγμα τοῦ καταλόγου τὰ γόνατά μας λύνονται !

— Ἄχ ! σκέψου νὰ μὲ βγάλῃ ! δὲν ἔχω ἰδέαν ! . .

Εὐτυχῶς γλύτωσα ! Ἔχουμ' ὅμως ἀκόμα δέκα λεπτά, ὥσπου νὰ χτυπήσῃ ὁ περίφημος κώδων, κ' ἐν τῷ μεταξὺ μπορεῖ. . .

Ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου τούτη τὴν τρομερὴ λέξι :

«. . . Νὰ μὲ βγάλῃ στὸ μάθημα».

Στὴ σκέψη μόνο, ἀνατριχιάζω καὶ μὲ περιλούει κρύος ἱδρώς.

Μά γιὰ σταθῆτε. . . Ἀνοίγει πάλι ὁ κατάλογος !

—Ἄχ, Θεέ μου φυλ. . .

Ἀλλὰ δὲν προφταίνω ν' ἀποτελειώσω τὴ φράση μου κι' ἀκούω τόνομά μου.

Πάω. χάθηκα ! Καλύτερα ν' ἀνοιξῇ ἡ γῆ νὰ μὲ καταπιῇ, καλύτερα νἄπεφτα ἀπ' τὸ παράθυρο, καλύτερα νὰ. . . Τέλος βλα εἶναι καλύτερα ἀπὸ τὰ Μαθηματικά ! ! !

Παίρνω τὴν κιμωλία μὲ χέρι τρεμάμενο. . .

—Ἄχ ! Θεέ μου, στείλε τὸν. . . ἄγγελό σου νὰ μὲ βοηθήσῃ!

Μά ὁ ἄγγελος δὲν ἔρχεται καὶ ὁ κ. καθηγητὴς λέει :

— Νὰ λυθῇ ἡ ἐξίσωσις αχβ. . .

Ντρίννν. . . νν. . Κώδων Ζήτωσω !

Ἐπὶ τέλους. Ἀντὶ ὁ Θεὸς νὰ στείλῃ τὸν ἄγγελό του ἔστειλε τὴν ἐπιμελήτρια νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι.

Ἂς εἶναι εὐλογημένος ποὺ ἔκανε νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριό μας. Γιατὶ ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἀγωνία τοῦ Δημοκλῆ μὲ τὸ σπαθὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του θὰ ἦταν μικρότερη ἀπὸ τὴ δική μας, κάθε φορὰ ποὺ ἀνοίγει ὁ κατάλογος.

Ντανιὲλ Νταριὲ [Β]

Η ΚΕΡΚΥΡΑ

Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὸ γαλανὸ πανέμορφο χρῶμα ἀττικοῦ οὐρανοῦ ; καὶ ποιὸς δὲν ἐθαύμασα καὶ δὲ χάρηκε τὰ δειλινὰ παιχνίδια τοῦ ἡλιου στὸ Σαρωνικό ;

Καὶ ὅμως ! Ἡ φύση ἕνα πράγμα ξέχασε νὰ δώσῃ στὸν κάμπο τῆς Ἀττικῆς : Τὸ πράσινο χρῶμα.

Ὅποιὸς ζῇ στὸ ὡραῖο νησὶ τοῦ Ἰονίου, τὴν Κέρκυρα, πνίγεται μέσα στὸ πράσινο.

Ὅσο προχωροῦμε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Κέρκυρας, τόσο περισσότερο αἰσθητὸ γίνεται τὸ πράσινο.

Τὰ σπίτια, λὲς κι' ἀγκαλιάζουνται μὲ τοὺς εὐκάλυπτους καὶ μὲ τὶς ἐτιὲς καὶ τὰ μπαλκόνια, σκιάζουνται μὲ περικοκλάδες καὶ κισσούς, κι' ἔπειτα, ὅπου κι' ἂν γυρίσῃ κανεὶς τὸ βλέμμα του, βλέπει νὰ βασιλεύῃ τὸ πράσινο.

Στὸ βάθος φαίνεται ἕνας ἀπέραντος ἐλαιώνας, μὲ τὶς γέρικες ἐλιές του, ποὺ φτάνουν ὡς τὴ θάλασσα ποὺ φιλεῖ τὶς ρίζες τους καὶ καθρεφτίζει τὶς κορυφές τους.

Πέρα πέρα ἕνας λόφος γεμάτος λεμονιὲς καὶ πορτοκαλλιές. Κι' ἅμα ἀνεβοῦμε στὴν κορυφή του, ξετυλίγεται μιὰ ἄλλη εἰκόνα μπροστὰ στὰ μάτια μας : Ἕνα ποταμάκι κυλᾶ τὰ γάργαρα καὶ κρυσταλλένια νερά του, ἀνάμεσα στὶς καλαμιὲς καὶ πιὸ πέρα φαίνεται τὸ καταπράσινο λιβάδι ὡς τὴ θάλασσα.

Ὅλη ἡ Κέρκυρα εἶναι σὰ μιὰ ἀπέραντη θάλασσα μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐλιᾶς ποὺ ἔχει γιὰ κύματα τοὺς καταπράσινους λοφίσκους καὶ γιὰ νησιὰ τὰ διάφορα χωριουδάκια της.

Μέσα στὴν πόλη βρίσκεται καὶ τὸ μικροσκοπικὸ λιμανάκι τῆς Γαρίτσας. Σωστὸ χάρμα ὀφθαλμῶν.

Ἕνας περίπατος μισῆς ὥρας σὲ φέρνει στὸ ὡραιότερο μέρος τοῦ νησιοῦ. Ἕνα πελώριο, παμπάλαιο κανόνι δίνει τὴν ὀνομασία στὸ μέρος : εἶναι τὸ «Κανόνι». Δεξιά, στὸ βάθος, μιὰ λιμνοθάλασσα, κ' ἀριστερὰ τὸ καταγάλανο πέλαγος.

Ἀντικρὺ στὴ σειρὰ φαίνουνται λόφοι καταπράσινοι ποὺ μοιάζουν σὰν τοὺς... κρεμαστοὺς κήπους τῆς Βαβυλῶνος καὶ ποὺ φτάνουν ὡς τὸ Γαστούρι.

Ἔχουν λοιπὸν δίκιο, ἢ δὲν ἔχουν οἱ Κερκυραῖοι καὶ παινεύουν τόσο πολὺ τὸ νησί τους ;

Μιχαὴλ Στεργκώφ [Β]

ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΓΜΕΣ

Εἶναι στιγμὲς ποὺ ἡ ψυχὴ
Πετάει σὲ πλάτια ἀργυροφωτισμένα
Κι' ἀνοίγονται πτυχὲς κρυφὲς
Σὲ κάποια ὀνειρατά μου ξεχασμένα.

Εἶναι στιγμὲς ποὺ τὴ μαιὰ
Θολώνει ἕνα δάκρυ μόνο
Εἴν' τὶς καρδιᾶς ξεχείλισμα
Σ' ἕνα βαθὺ τῶν περασμένων πόνο.

Εἶναι κι' ἀλλοιώτικες στιγμὲς
Ποὺ στῶν βλεφάρων μου τρελλὴ τὴν [ἄκρη,
Διαγράφεται ζωγραφιστὰ
Σὰ δροσοστάλασμα ἕνα ἄλλο δάκρυ.

Εἶναι ξεχείλισμα αὐτὸ
Μιᾶς εὐτυχίας ποὺ μὲ πλημμυρίζει,
Εἶναι ροδόσταγμα ἀκριβό,
Ποὺ τὴν ψυχὴ ἀπαλὰ τὴ νανουρίζει.

Εἶναι στιγμὲς ποὺ ἡ ψυχὴ
Πετάει σὲ πλάτια ἀργυροφωτισμένα
κι' ἀνοίγουνται πτυχὲς κρυφὲς
Σὲ κάποια ὀνειρατά μου ξεχασμένα.

Λευκὴ Καμέλια [Β]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΝΙΔΙΑΤΗ

Ἕνας μενιδιάτης ποὺ ἦρθε πεζὸς ἀπὸ τὸ χωριό του στὴν Ἀθήνα καὶ μοσχοπούλησε τὶς ἐλατοπισσες ἀποφασίζει νὰ ταξιδέψῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του μὲ τὸ σιδηρόδρομο. Πάει στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο καὶ λέει τοῦ ταμία :

— Δός μου ὀρὲ ἕνα εἰσιχτήριο.

— Ποῦ θὰ πᾶς ; τὸν ρωτάει ὁ ταμίας.

— Τί σὲ νοιάζει ; λέει ὁ μενιδιάτης.

— Πές μου ποῦ πᾶς ; ξαναρωτάει.

— Ρέ, λουγαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω ;

Ὁ ταμίας ρωτάει τώρα θυμωμένος :

— Πές μου, χριστιανέ μου, ποῦ πᾶς;

Κι' ὁ μενιδιάτης μὲ πεῖσμα καὶ θυμό :

— Στὴ Θήβα.

— Ἔτσι ντέ, ἔκανε ὁ ταμίας. Δός μου τώρα 132 δραχμὲς νὰ σοῦ δώσω τὸ εἰσιτήριό σου.

Ὁ μενιδιάτης πλήρωσε τὶς 132 δραχμὲς ἀντὶ νὰ πληρώσει μόνο 28 ποὺ ἔκαμνε τὸ εἰσιτήριο τοῦ Μενιδιοῦ καί, τσεπώνοντάς το τοῦ λέει γελαστὸς καὶ χαρούμενος :

— Στὴν ἔσκασα. Πάω στὸ Μενίδι.

Μικρὸς Καλλιτέχνις

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ἕνας χωριάτης προσκάλεσε ἕνα συγχωριανό του σὲ γεῦμα.

Ὁ χωριάτης αὐτὸς εἶχε ἕνα σκύλο καλομαθημένο ποὺ ἐννοοῦσε νὰ τρώγῃ στὸ τραπέζι μαζί του ! Ὁ συγχωριατός του, ποὺ ἤτανε ναυτικός δὲν ἤθελε οὔτε ἀγαποῦσε κανένα ζῶο.

Ἀφοῦ ἔφαγαν—μὲ τὸ σκύλο στὸ τραπέζι—σηκώθηκε ὁ χωριάτης νὰ πάῃ νὰ φέρῃ φροῦτο. Ὁ ναυτικός, ποὺ καθὼς εἴπαμε. δὲ γουστάριζε τὰ ζῶα, εἶδε πλάγι του μιὰ βίτσα, τὴν ἀρπάζει δίνει μιὰ τοῦ σκύλου καὶ τὸν κατεβάζει ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ὅταν ξανάρθε ὁ χωριάτης καὶ εἶδε τὸ σκύλο του, ποὺ δὲν ἤτανε στὴ θέση του, τὸ φωνάζει ν' ἀνέβῃ καὶ πάλι στὴ θέση του, ἀλλὰ ὁ σκύλος δὲν τὸ κουνάει ! Τοῦ ξαναφωνάζει ὁ χωριάτης, μὰ αὐτὸς τὰ ἴδια.

Τότε πιά, ξέροντας τὴ συνήθεια τοῦ σκύλου του, ξαφνιάστηκε :

— Μάγια τοῦκαναν τοῦ σκύλου μου καὶ δὲ θέλει ν' ἀνεβῇ ;

Ἀλλὰ ἂν κοίταζε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, τὰ μάγια θὰ λύνονταν. Γιατί ; Ἁπλούστατα : τὸ χέρι τοῦ ναυτικοῦ κουνοῦσε πρὸς τὸ μέρος του τὴ βίτσα ἀπειλητικά !

Συμπνητήρι [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Φιφὴ ἔχασε τὸ μαντήλι της καὶ εἶναι ἀπαρηγόρητη.

— Καὶ δὲν μὲ νοιάζει τόσο γιὰ τὸ μαντήλι, λέει στὴ μαμά της, ὅσο γιατὶ εἶχα δέσει στὴν ἄκρη του ἕνα κόμπο γιὰ νὰ θυμηθῶ κάτι.

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἕξῆς τρεῖς : 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***40*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1937), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 44 τόμους ὑπάρχουν οἱ 43 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. ***30***. Οἱ δὲ ***Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 καὶ 1937*** τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464) ἄρραφος δρ. ***110***.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ἄρραφος καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***35*** ἐπίσης ἄρραφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Αὐγούστου 1938

ΧΑΡΗΤΕ καὶ τὸ σημερινὸ δωδεκασέλιδο φυλλάδιο—δὲν εἶναι πολὺ ὡραῖο ;—καὶ... ξεσπαθώνετε. Γιατὶ στὸ ξεσπάθωμά σας χρωστοῦνται αὐτὰ τὰ ἑκτάκτα δωδεκασέλιδα. Κι' εἶναι πολὺ κατάλληλη ἡ ἐποχή τώρα μὲ τὰ ταξίδια καὶ τὶς γνωριμιὲς ποὺ κάνετε ὅπου πᾶτε. Μὴν ξεχνᾶτε νὰ συσταίνετε τὸ περιοδικό μου στὰ ὁμήλικά σας παιδιά. Ἐννοεῖται πὼς ἀκόμα πιὸ κατάλληλη θὰ εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔρχεται, ὅταν θἀνοίξουν πάλι τὰ σχολεῖα καὶ θὰ πλησιάζῃ ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου μου χρόνου καὶ τόμου.

Κυρὰ-Δασκάλα, μὲ χαρὰ ἔλαβα τὸ γράμμα σου, καὶ πρῶτα-πρῶτα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἐνέγραφα τὴ νέα μου φίλη, κι' ἐνέκρινα τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ψευδώνυμα ποὺ ἔστειλες. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σου, τὸ ἕνα μοῦ φάνηκε βαρὺ γιὰ παιδιά· τὸ ἄλλο («Ζωή») θὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ τὸ ψευδώνυμο ***Κυρὰ-Δασκάλα***. Ἀλλὰ στεῖλε μου καὶ τόνομά σου· ἐγὼ πρέπει νὰ τὸ ξέρω.

Χαίρω πολύ, ***Δωδεκανησιακὴ Ἐλπίδα***, ποὺ μπαίνεις κι' σὺ στὸ «σαλονάκι» μου. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ καὶ θερμὰ σου λόγια ποὺ δείχνουν πόσο μ' ἀγαπᾷς. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ γράφῃς στὸ ἑξῆς ἁπλούστερα, ἀφελέστερα, χωρὶς πολλὲς ἐκζητημένες φράσεις. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ ξένη· εἶμαι μητέρα σας, κι' ὅταν γράφῃ ἕνα παιδὶ στὴ μητέρα του, «ἀνοίγει τὴν καρδιά του κι' ὄχι τὸ λεξικό του» ὅπως εἶπε κάποτε ἕνας σοφός. Τὸ ποίημά σου —περίμενα—θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Καὶ σένα, ***Χιονοθύελλα***, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὸ νέο μου μικρὸ φίλο κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ὁ ἴδιος. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ 20 ποὺ πῆρες στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις. Δὲν ἤταν ἐπιεικὴς ἡ Ἐπιτροπή, ὅπως σοῦ φάνηκε, οὔτε εὔκολα τὰ θέματα ποὺ σᾶς ἔδωσε. Ἐσὺ ἤσουν καλὰ μελετημένη, γι' αὐτὸ καὶ δὲν φοβήθηκες σὰ μερικὰ ἄλλα κορίτσια, ποὺ, μόλις ἀντίκρυσαν τὴν ἐπιτροπή, ἔβαλαν. . . τὰ κλάματα !

Καθόλου «ἀρλοῦμπες» δὲν μοῦ ἔγραψες, ***Ζακυνθινούλα***, ἀπεναντίας τὸ γράμμα σου ἤταν ὡραῖο καὶ μ' εὐχαρίστησε πολύ. Εἶδα τί κάνεις καὶ πῶς περνᾷς ἐκεῖ τώρα τὸ καλοκαίρι. Ἔ, βέβαια, τὸ καλοκαίρι πάντα οἱ παρέες κι' οἱ «τριάδες» σκορποῦν, μὰ ἔρχεται ὁ Ὀκτώβρης ποὺ τὶς ξανακάνει. Καλὴ διασκέδαση στὸν «Πύργο τῆς Χαρᾶς» καὶ περμένω ἀπὸ ἐκεῖ τὶς ἐντυπώσεις σου.

Ὡραῖο ὄνομα, ***Μάριε Πολυζώνη***, σοῦ ἔκαμε ἡ θεία σου, ἡ παλιά μου ἀξέχαστη ***Ψυχή***, στὴ γιορτή σου. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἀπ' τὴν ἀρχὴ κι' ἐλπίζω νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος. Καὶ τὸ θεῖο σου, τὸν παλιό μου ***Μικρὸ Τζόκεῦ***, τὸν θυμοῦμαι πολὺ καλά. Ναί, καὶ σὺ τὸ ἴδιο ψευδώνυμο νὰ πάρῃς, γιὰ νὰ τοῦ μοιάσῃς. Ὥστε περμένω τὴν παραγγελία σου μὲ 10 δραχμὲς γιὰ τὴν ἔγκριση.

Ἐννιὰ τυπογραφικὰ λάθη βρῆκες ὡς τώρα, ***Ἀηδονόλαλη ;*** Πολὺ καλά ! Ὡς τὸ τέλος μάλιστα τῆς προθεσμίας μπορεῖς νὰ βρῇς καὶ τὸ δέκατο. Ἀλήθεια, εἶδες πῶς εὐχαριστιέται κανένας ὅταν τἀνακαλύπτῃ, τὰ ὀποπτεύεται καὶ τὰ μαντεύῃ ; Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸ θέλῃς γιὰ τὶς ἀπαντήσεις σοῦ στὸ διαγωνισμούς· αὐτὸ εἶναι μόνο γιὰ λύσεις Ἀσκήσεων. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ θέλεις νὰ στείλῃς στ' Ἀμαριανόπουλα κάτι γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴ Διάπλασι. Ἀλλὰ τί, ξέρω κι' ἐγώ ; Φωτογραφίες τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω. Μόνο τοῦ κ. Φαίδωνος μπορεῖ νὰ βρῇς στὸ Φωτογραφεῖο τοῦ κ. Ζωγράφου, ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης.

Τὸ γράμμα σου, ***Γλυκογέλαστη***, μ' ἔκαμε νὰ περμένω, ὅλο νὰ περμένω. Πρῶτο, νὰ μοῦ γράψῃς αὐτὰ ποὺ ἀνέβαλες γι' ἄλλοτε· δεύτερο, νἀρθῇς στὴν Ἀθήνα νὰ σὲ γνωρίσω· τρίτο, νὰ μοῦ στείλῃς τὸ κομμάτι σου, ποὺ τὸ ἀφίνεις γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ δὲν θὰ ἔχω πληθώρα. Φίλησέ μου τὰ μικρὰ ἀδελφάκια. Ἔλαβα, εὐχαριστῶ.

Χαίρω, ***Εὐωδία Ρόδου***, ποὺ εἶσαι τώρα καλύτερα κι' εὔχομαι νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλά. Σοῦ ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ τετράδια. Θὰ πῶ στὴ ***Λευκὴ Καμέλια*** πὼς τὴν εὐγνωμονεῖς ποὺ σ' ἐνέγραψε. Ἔτσι μεθαύριο θὰ εὐγνωμονοῦν καὶ σένα τὰ παιδιὰ ποὺ σκοπεύεις νὰ μοῦ ἐγγράψῃς. Σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις καὶ περμένω.

Μικρὴ Πυργιωτοπούλα, πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου. Ναί, παιδί μου, θὰ ἀναπληρώνω ὅσο μπορεῖ τὴν πολύτιμη μητέρα ποὺ σοῦ λείπει, καὶ στὴν ἀγάπη μου θὰ βρίσκῃς μιὰ παρηγοριά. Εἶδα πῶς περνᾷς στὸ χωριὸ ποὺ πῆγες γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι καὶ τόσο μόνη : ἔχεις τὸ Θεό, τὴ φύση, τὴν ἀνάμνηση τῆς μητέρας σου καὶ μένα. . . Σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις καὶ γιὰ τὴ διάθεσή μου καὶ περμένω αὐτὸ τὸ ξεσπάθωμα.

Πυργιώτικο Μελανούρι, ἡ Συλλογή σου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων βρέθηκε. Ἠψαξα καλύτερα στὶς περσινὲς καὶ τὴν ἀνακάλυψα. . . κρυμμένη μέσα σὲ μιὰν ἄλλη. Τὸ λάθος εἶναι δικό μου. Ἀλλὰ φταῖς λίγο καὶ σύ. Ὅταν στὸν κατάλογο τῶν Διχγωνιζομένων, ποὺ ἔβαλα στὸ φυλλάδιο τῆς 18 Ἰουνίου, δὲν εἶδες τὸ ψευδώνυμό σου, ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ γράψῃς ἀμέσως. Ἂς εἶναι, τώρα περιλαμβάνεσαι. Κι' ἀφοῦ συνέβη αὐτό, θὰ σοῦ ἀσκήσεις συχνότερα, γιὰ νὰ μὴν εἶσαι πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Καὶ τὴ δική σου Συλλογή, ***Μύρτα Φλώρη***, τὴν εἶχα κατὰ λάθος στὶς περσινές, ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρονολογία καὶ δὲν μποροῦσα νὰ θυμοῦμαι πότε μοῦ τὴν ἔστειλες. Τώρα ποὺ μοῦ ἔγραψες πὼς εἶναι φετεινή, τὴ βρῆκα καὶ τὴν περιέλαβα. Κι' ἀπ' αὐτὴν θὰ ἀσκήσεις συχνότερα, γιὰ νἄρθῃς ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ ἔστειλαν συγχρόνως. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ξενικῶν Ἐπιγραφῶν ἔγραψε πρὸ καιροῦ καὶ ὁ κ. Φαίδων. Δὲν εἶναι δυνατὸ νἀπαγορευθοῦν ὁλωσδιόλου. Σὲ μιὰ πόλη ὅπου μένουν ἢ περνοῦν τόσοι ξένοι, τὰ Καταστήματα πρέπει νὰ γράφουν καὶ σὲ μιὰ ξένη γλῶσσα τί εἶναι ἢ τί πουλοῦν. Ἕνα μόνο πρέπει νὰ ἐπιδληθῇ : νὰ ὑπάρχῃ κι' ἑλληνική Ἐπιγραφή, μεγαλύτερη μάλιστα κι' ἐμφανέστερη, ποὺ σὲ καλὰ σήμερα δὲν τὴ βλέπουμε. . .

Ὡραιότατες, ***Ροζελάντια***, οἱ περιγραφές σου. Μοῦ φαινόταν, διαβάζοντας τὸ γράμμα σου, πὼς ἔβλεπα τὰ θαυμάσια τοπεῖα τῆς διαμονῆς σου καὶ τῆς ἐκδρομῆς σου. Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ μὲ τὶς ἀντιρρήσεις σου, γιατὶ θέλει τὰ παιδιὰ νὰ ἐκφράζουν ἐλεύθερα τὴ γνώμη τους, καὶ προπάντων ὅταν ἔχουν ἀντίθετη ἀπ' τὴ δική του. Ἀπαντᾷ λοιπὸν καὶ σένα πὼς ποτὲ δὲν εἶπε πὼς δὲν εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ ***στοιχειώδης προφορά***, ὅταν μαθαίνῃ κανεὶς μιὰ ξένη γλῶσσα. Δὲν μποροῦμε π. χ. νὰ προφέρουμε τὸ ἴδιο τὰ γαλλικὰ *chant* καὶ *sans*, γιατὶ τότε θὰ λέγαμε «τραγούδι» κι' ὁ ἄλλος θὰ ἀνόμιζε πὼς λέμε «χωρίς». Τὸ πρῶτο λοιπὸν θὰ τὸ ποῦμε περίπου *σζάν* καὶ τὸ δεύτερο *σάν*. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν χρειάζεται ἀπολύτως εἶναι νὰ μιμηθοῦμε στὴν ἐντέλεια τὴν προφορὰ τοῦ γαλλικοῦ *ch* καὶ ὅλων τῶν φθόγγων αὐτῆς τῆς γλώσσας.

Ἐδῶ σταματῶ. ***Μάνυα. Πυργιώτικο Μελανούρι, Ὀπαδὲ Ἀμερικανικέ, Μύρων τῆς Ἄνδρου, Μαγεμένο Ρόδο*** καὶ ***Ἀδολάρ***, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας ὡραῖα γράμματα διάβασα μ' εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς καὶ περμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Πρόσκοπος, ἀ. (ΡΚ). Νοσταλγία, κ.(ΚΒ). Λογοτεχνικὸ Μένος, ἀ. (φιλόλογος). Ἀγνὸ Ἑλληνόπουλο, ἀ. (ΓΡ). Πρίγκιψ τῆς Ὀμίχλης, ἀ. (ΔΔ). Μιλτιάδης, ἀ. (ΜΔ). Φιλόσοφος Σωκράτης, ἀ. (ΣΔ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Μελέαγρον*** (δὲν τὄξερα πὼς ὁ κ. Κωνσταντινέδης — δὲν εἶδα τὴ συνέντευξή του στὴν «Καθημερινή»—μὲ ὀνόμασε «Παιδικὸ Πανεπιστήμιο»· ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ) ***Κατάσκοπον 33*** (περιμένω καὶ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο) ***Ὀρεσιβίαν*** (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴ «βροχούλα») ***Ἀνδαλούζαν*** (ἔστειλα 7 τετράδια Μ. Μυστικῶν· ἔχω στὴ διάθεση τῆς ἀδελφῆς σου ὑπόλοιπο ὀρ. 21,10) ***Τσαπερδονούλαν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ***Ἀλεξίαν*** (σοῦ τὸ ἀνανέωσα) ***Ἄσπρον Γλάρον*** (ἐνέκρινα· ἔστειλα 2 δεσμ. λυσόχαρτο) ***Εὐάνναν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· μὰ γιατὶ τόσο λακωνική ;) ***Δημ. Βασόνην*** (ἔστειλα 2 δεσμ. λυσόχαρτο) ***Ἀγνὸ Ἑλληνόπουλο*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐνέκρινα) ***Παπουτσωμένον Γάτον***, ***Ἴκαρον*** κτλ. κτλ.

Εἰς Ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***25*** Αὐγούστου θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Νοεμβρίου.

524. Λεξίγριφος

Ἀπὸ λίμνη ψάρι πάει
Μὲ ποτάμι ρωσσικό,
Καὶ γοργόφτερο πετάει
Πουλὶ ἀποδημητικό.

Λεΐλὰ

525. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Βαλκανικὸ ψηλὸ βουνὸ
Ἀλλάζει μόνο τὸ λαιμό,
Τὸν τόνο κατεβάζει,
Καὶ κινεῖ τώρα μηχανή. . .
Μὰ νά, προσθέτει ἐν' ἀρχικό,
Ξανὰ τὸν τόνο του ἀνεβάζει,
Καὶ γίνεται ἱερὸ νησί.

Πανζουρλισμὸς

526. Μεταγραμματισμὸς

Μέ γιώτα, κάτι, πές, ἀφηρημένο,
Ἡ μέτριο, ἢ ψυχρό, ἢ θερμό·
Μὲ ἦτα, τὸ βλέπεις φυτεμμένο
Νὰ γέρνῃ ἀπὸ τὸν ἄφθονο καρπό.

Βασίλισσα Νεφερτίτι

527. Αἴνιγμα

Υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς,
Καθὼς μᾶς λέει ἡ Μυθολογία,
Τὸ ἀρσενικό μου·
Κι' ἐκστατικὸς πάντα θὰ ἰδῇς,
Ψέμμ' ἂν δὲν εἶναι ἡ ἀγυρτεία,
Τὸ οὐδέτερό μου.

Ἀγύριστο Κεφάλι

Δ — Σ **528. Κλίμαξ**
Δ — — Σ
Δ — — — Σ
Δ — — — — Σ
Δ — — — — — Σ
Δ — — — — — — Σ
Δ — — — — — — — Σ
Δ — — — — — — — — Σ
Δ — — — — — — — — — Σ
Δ — — — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: φωτιστικόν, δένδρον, χώρα τῆς Ἑλλάδος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ρυθμὸς ἀρχιτεκτονικός, ἀρχαῖος φιλόσοφος, γνωστὸς τύραννος, ἀρχαῖος ρήτωρ, ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφόν, πτηνόν.

Πανζουρλισμὸς

529. Κρυπτογραφικὸν

12324512165=Ἥρως τοῦ 21.
2352165 =Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
3216 =Ποτόν.
412342 =Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
51214 =Παιγνίδιον.
652425 =Προφήτης.

Λεπιλὰ

530—534. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρτιον, οὔριος, πόρος, αὔτη, θῦμα.

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

535. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Ἄ, μαμμά! ὁ μπαμπὰς τοῦ Νίκου θὰ τὸ ξέχασε. Νὰ τοῦ τὸ πάω;
— Ποιὸ καλέ;
— Αὐτό! δὲν τὸ εἶπα;

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

536. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἡρωϊκὸν βασιλέα:

1. Ὅρος τῆς Βοιωτίας· 2. Ποταμὸς διαβρέχων πολλὰς χώρας· 3. Κριτὴς τοῦ Ἅδου· 4. Τιτάν· 5. Ἀρχαῖος ἱστορικός· 6. Πολύτιμον ἔντομον.

Γαλανομμάτα

537. Γρῖφος

```
      1 1 1        τι
      1   1  τι      τι
εβ    1 1 1        π'      (νὰ λυθῇ!)
      1        τι      τι
      1           τι
```

Ἀγύριστο Κεφάλι

Παρόραμα: Ἡ ***Ἀνθισμένη Γαζία***, εἰς δύο Ἀσκήσεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου, ἔγινε κατὰ λάθος «Μαραμένη». Διορθώστε το.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 25.

312. Λήκυθος (λύκοι, θῶς).—313. Πήγασος (πῖ, γᾶ, σός).—314. Ὄρρός, ὄρος.—315. Ἡ Ρόδος, τὸ ῥόδον.

316. Η Λ Ε Ι Α Σ Ι Δ Ω Ν Σ Η Μ
Κ Π Ο Υ Ο
Υ Ν Ο Ω Μ Ι Α Ν Ρ
Ε Ω Α Ω Υ
Σ Ο Λ Ε Λ Π Ι Σ Β Ο Λ Ο Σ

317. ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ (Ὕδρα, Σύρος, Ἄνδρος, νόσος, δόρυ, Ροδανός, οὐδός) — 318—322. Διὰ τοῦ ΙΠΠΟΣ: ***Ἀριστιππος, Γύλιππος, Λύσιππος, Μένιππος, Φίλιππος.*** — 323. ΟΜΗΡΟΣ (ρΟδον, ΣΜύρνη, ΠΗλιον, ΑΡτεμις, ΦΟλος, Ἰσμήνη).—324. Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα.—325. ***Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος Θεός*** (εφ, χ' εἰς δεῖ, Κέα σ' οὐ, κάνει, Κῶος, Θεός).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ'—739]

Κατάσκοπε 33, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς; — Μελέαγρε, ποιὰ ἡ διεύθυνσίς σου; — Ζοκυνθινούλα, πῶς περνᾶς στὸν «πύργο τῆς χαρᾶς»;—Στέφανε τῆς Δόξης, ποία ἡ Δ]σίς σου, νὰ ἀνταποδώσω;

Ἴρμα

[ΔΗ'—740]

Ἀνοικτόκαρδοι! ἐξελίσσονται εἰς διασήμους κουρκουμπινοφάγους, διεκδικοῦντας τίτλον κεραμιδοσκεπαστόρος, ὅνπερ ἔσχον «Ἀεθίδες»! Ἀποδίδεται προθύμως, ἐφ' ὅσον Ἀνοιξιάτικο Χαμόγελο δὲν λέγεται Χουτοπούλου (Διάπλ. Βεβαιότατα).

Χουτοπούλου

[ΔΗ'—741]

Ἀποχωροῦμε τῆς Διαπλασιακῆς κινήσεως λόγῳ ἀσχολιῶν.

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΔΗ'—742]

Ρόμπερ Τέϋλορ δὲν λέγεται Κωνσταντινίδης. Διάπλασις: βεβαιότατα.

Βίλλυ Φρὶτς

[ΔΗ'—743]

Διακόπτων τὴν Συλλογικήν μου κίνησιν, ***ἐξακολουθῶ*** τὴν ***ἀτομικήν μου.*** Καὶ ***δέχομαι*** νὰ ***ἀλληλογραφήσω*** μὲ Διαπλασόπουλα-ες 14—17 ἐτῶν καὶ νὰ ἀνταλλάξω συγχρόνως Μικρὰ Μυστικὰ καὶ Ἠθοποιούς. Ἀπαντῶ ταχέως. Διεύθυνσις: Μάκην Σαχίνην, Ντέκα 10, Ἀθῆναι.

Βίλλυ Φρὶτς

[ΔΗ'—744]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ ὅλους-ες. Γράψατε (ΔΗ—329).

Γαλανομμάτα

[ΔΗ'—745]

Κατάσκοπε 33, σοῦ ἐξήγησα ὅταν ἐνέσκηψα. Νωρίτερα μήπως ἤξερα κι' ἐγώ;

Λευκὴ Καμέλια

[ΔΗ'—746]

Λευκὴ Καμέλια, ἡ παρεξήγησίς μας θὰ διορθωθῇ ὅταν μάθῃς ὅτι δὲν ἐγνώριζα πῶς ἦσουν διαπλασοπούλα, καθὼς καὶ ἡ Ἀννούλα· καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἔχω ἀποκαλύψει κανέναν, πόσον μᾶλλον γνωστούς! ***Διαπλασόπουλα,*** ἀλλάζω διεύθυνσιν· στεῖλτε Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφίαν: Κὸν Σταῦρον Σπαγγουλίδην, Διοσίων 155, Ἀθήνας.

Μιχαὴλ Στρογκώφ

[ΔΗ'—747]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασοπούλες. 4ης Αὐγούστου 140, Πάτρας.

Ραμνουσία Ἄρτεμις

[ΔΗ'—748]

Ὀπαδὲ Ἀμαρτικανισμοῦ, πέσαμε θύματα παρεξηγήσεως. Ζητῶ συγγνώμην ἀπ' τὸν φίλο σου, ἀλλὰ δὲν ἔφταιγα ἐγώ.

Ντανιὲλ Νταριὲ

[ΔΗ'—749]

Ντέντεκτιβ-Φάντασμα, περιμένω τὶς 108 σελίδες.— Καπετὰν Βρυκόλακα, τὴν Τρίτη στὸ Μ. Πεδκο.—Ὑδραιόπουλο, τί σημαίνει ἡ (ΔΗ'—706;)

Ντανιὲλ Νταριὲ

[ΔΗ'—750]

Ὀπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ=Λεωνίδας Δούρας. Ἔχεις μεσάνυχτα στὰ Ἐγγλέζικα, δὲν σ' ἀξίζει τὸ ψευδώνυμο. (Οὔτε στόπ οὔτε μόπ). Περιμένω... τὰς ἐκπλήξεις σου.

ΚΑΘΡΙΝ ΑΡΒΑΝΕΣΚΩ

[ΔΗ'—751]

Παιγνιδιάρα, Σαρπηδών, Ταγκολίτα, Ὁπλιγκαντώ, Πατρίσια, Ὀπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, καὶ ἀπὸ σᾶς περιμένομεν ὑποστήριξη στὸν Διαγωνισμόν μας (ΔΗ'-761).

ΕΓΑΝΑ—ΑΡΛΕΤ

[ΔΗ'—752]

Κατάσκοπε 33, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν βράβευσι. Ἀνοικτόκαρδοι, δὲν ἔχετε δίκαιο νὰ μὲ ὑποπτεύεσθε. Μετὰ τὴν ἐξήγησί σας; ὅλα ἔληξαν.

Φιλικά,
ΕΓΑΝΝΑ

[ΔΗ'—753]

Εὐγενικὰ Διαπλασόπουλα, Ροβινσώνα Κρούσε, Τσάρεβιτς, Ξένοιαστη Ζωή, Ρομπότ, Θαλασσοπούλι, Λεοντόκαρδε, Ἱππότη Δικάριε. ***σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ*** γιὰ τὴν ὑποστήριξίν σας στὸν διαγωνισμόν μας.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΗ'—754]

Εἰσάθη εἰς Ζάππειον ***Ἀθηναῖος*** (!;) ἀπαγγέλλων στίχους (!;) εἰς τὸ περιπατοῦν πλῆθος, μιμούμενος ***Ἀρμάνδον*** ΔΕΛΑΠΑΤΡΙΔΗΝ (!!!;;;) Τὸ πλῆθος ἐνόμισεν αὐτὸν ὡς διάδοχον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κυανολεύκων!!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΔΗ'—755]

Ἀναμένατε ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ!! νέου Βολιώτικου συλλόγου!! Αἴτσα γιατὶ τόση σιωπὴ στὸν διαγωνισμό!;

Ὀπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

[ΔΗ'—756]

Ντανιὲλ Νταριέ: ἐπιστολή ἔλαβα καὶ πιστεύω στὴ φιλία σου. Νίκη, Ἀναδυομένη: Εἴσθε δύο ὑπέροχες φίλες συναγωνιζόμενες.

Ὀπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ

[ΔΗ'—757]

Εὕρετε ὅτι...... Δέκαθλον λήγει;.. Εἶν' ὁ διασκεδαστικώτερος διαγωνισμός;.. Μέλη μας αὐξήθησαν;.. Συνεμαχήσαμε μ' «Ἀστέρας;»... Πιάσθηκαν «Κατάσκοποι» σὰν ποντικάκια;

«ΡΑΔΙΟΕΛΛΑΣ»

[ΔΗ'—758]

Εὐχαριστῶ πολὺ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ μὲ ἐξετίμησαν τόσο πολὺ ἐπὶ ἓν ἔτος. Γιὰ μερικὰ ἄλλα ἡ περιφρόνησις (!!) εἶναι ἀρκετή!..

ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΔΙΑΠΑΣΟΚΟΣΜΟΥ

[ΔΗ'—759]

Ζακυνθινούλα, Γκλόρια, Εὐάννα, ἀπείρως εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήριά σας.—ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ-ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΔΗ'—760]

Ἐπανόρθωσις: Ἡ πλήρης Δ/σις τῆς [ΔΗ'—722] ἀγγελίας εἶναι Παντ. Λεούσην, ***Δωδεκανήσου*** 43 Πειραιά, διὰ

Ἀθηναῖον

[ΔΗ'—761]

Ἀναγνωστάκη: ἀργότερα. Σταυρακέ: ἀκόμη; Αἴτσα: ἀποτελέσματα; Χαμπανέρα: τετραδιάκι; ***Περιμένω.***

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΔΗ'—762]

Λόγοι ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς μου μὲ ἀναγκάζουν νὰ διακόψω τὴν προσφιλῆ μου ἀλληλογραφία. Παρακαλῶ θερμὰ τοὺς καλούς μου φίλους-ες νὰ μὲ συγχωρήσουν, κι' ἂς εἶναι βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε θὰ τοὺς λησμονήσω.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΔΗ'—763]

Μαρκησία τῆς Χάριτος, εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ βλέπατε ἀδυνατῶ...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΔΗ'—764]

Αἴτσα, ἀκόμη τετραδιάκι κι' ἀποτελέσματα;

Ἴσις

[ΔΗ'—765]

Ἴρμα, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδεις τετραδιάκι; Δ]σις: Μάνεσην, Ἐφέτην, Κέρκυραν, διά:

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΔΗ'—766]

Στέφανε τῆς Δόξης, Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα, Κυκλαμιά, γιὰ τὶς εὐχὲς ***«θερμὰ εὐχαριστῶ».***

Ζακυνθινούλα

Τύποις Σεργιάδου